

KATLEDİLİŞİNİN 47. YILINDA, ONUN FİKİRLERİ ELİMİZDE SÖNMEZ BİR MEŞALE ADI DİLİMİZDE SARSILMAZ BİR KALE!

Bugün de kavranması, kuşanılması ve büyütülmesi gereken bu cürettir. Onun 90 günlük sükutunun nedeni, deşifre ettiği sırların ve kuşandığı bayrağın rengidir. Tüm lekelerden arındırarak göklere çektiği bayrak 48 yıldır elden ele, aynı titizlik ve onurla taşınmaktadır, taşınacaktır.

KOLEKTİF DOĞRULTU 12

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

14 MAYIS-28 MAYIS 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 61 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Kriz Derinleşiyor, Egemenler "Normalleşiyor"

Bu işsiz ve açlık ordusunun hedefini belirlemek de bizlerin görevidir. Gelişecek kitle hareketlerine öncülük etmek, derinleşen çelişkileri derinleştirmek, oluşacak işçi eylemliliklerine yön vermek, ekonomik talepler etrafında kendiliğinden gelişen eylemlilikleri siyasal taleplere dönüştürmek gelecek sürecin görevleri olarak bizleri beklemektedir.

ANALİZ s.10

Koronavirüs ve Sınıfsal Ayrımlar

Eğer devlete ve onun uzantılarına karşı devrimci bir mücadeleyi esas almıyorsanız özellikle de Der-sim gibi bir coğrafyada bunu başaramıyorsanız hâkim olana yedeklenmek kaçınılmazdır. Bu durumda "üretimciliğiniz" yerel kalkınmacılığın bir parçası olur, sistemin ve devletin açtığı gedikleri kapatmanın bir aracına dönüşür. "Belediyeciliğiniz" de aynı akıbete uğrar ve kayyum yoluyla değilse bile icraatlar yoluyla "devlet"leştirilir.

O MESAFE KAPANDIĞINDA SÖMÜRÜ DÜZENİ SON BULACAK!

14

GENÇLİK

kömünist bir kopuş
ibrahim kaypakaya

15

KADIN

kadına yönelik saldırıların
aracı olarak: din

18

ANALİZ

tasfiyeci sürecin bir ayağı olarak
ekonomizm

ÖYKÜ

Sefil Sözler

Y etmiş iki buçuk milletin buçuğundan ibaretti Romanlar. Hiç tamamlanmayacak küsürattan başka bir şeye sayılmazlar. Nüfusları beş milyonu aşkın olsa da hep buçuk olarak kalırlar. Buçuk aslında bir avuç olanların yok saydıklarına verdikleri addi. Elmas, evin salonundan farksız olan mahallenin sokağında oturmuş yüzüne kürek gibi çarpan sefil sözleri düşünüyordu. Akıbetleri salgından önce ulaşan bu sefil sözlerle hatırlatılmıştı: "Geber"! Çocuklarının açlığına sokakta el açmaktan başka çare bulamayan kadının işittiği tek söz; "Geber" olmuştu. İşittiği, açlığını terbiye etmesi için üzerinde şaklayan yağlı kırbacın sesinden farksızdı. Açlığın ve yoksulluğun refakatinden hiç ayrılmayan kırbacın zehirli ıslığı yine ayırım yapmaksızın hepsine ulaşmıştı. Kucağına doldurduğu çiçeklere müşteri arayanların, çöp kamyonlarından önce çöp konteynırlarındaki hurdayı, kâğıdı kurtarma telaşına düşenlerin, parmaklarını ve nefesini enstrümanlarıyla coşturanların, tezgâhın üstünde aynı malı ikinci gün satamayan seyyarların kulağından içeriye burguyla delercesine girmişti. Mahallenin salonunu çevreleyen evlerin açık kapılarından, kırık pencerelerinden davetsiz kış ayazı gibi zehir zemberek dolmuştu. Kavurucu güneşin sıcağını, gecenin soğuşunu, yolların tozunu tenine sünger gibi çeken binlerce, milyonlarca Roman el açan kadının boğulan çığlığını duydu. Kendilerini buçuktan sayanların ayırdığı güzide pay: "Geber" olmuştu!

Elmas oturduğu duvarın dibinden çıplak ayaklarıyla oradan oraya koşturmuş, çöp konteynırlarından çıkma "acer" oyuncaklarıyla oynayan çocukları, tespihini tokurdatan çelimsiz yaşlıları, şalvarlarını göbeklerine kadar çeken; acının, kahrın, evin, çocukların, geçimin ağır yük taşıyıcısı kadınları, yoksulluğun ve açlığın

anıtı gibi biçimsiz sıralanan göz göze evleri, "hurdaları" seyrediyordu. Ayırmıcılığın, yok saymanın, yoksulluğun başka türlü göğüslenemeyeceği bir arada süren yaşamlarını görüyordu.

Romanların yaşadığı her yerde hüküm süren derin yoksulluğun içinde akıtılan gözyaşlarının yerini kolayca gülüşler alırdı. Neşelerini, coşkularını ayakta tutan fedakârca paylaştıkları yoksul yaşamlarıydı. Aynı tuvalet ve banyoyu beş aile kullanmak zorundaydı. Bir ailenin bir öğün yemeğine bedel tek kalıp sabunla beş çocuk yıkıyordu. Bulaşık deterjanı kaşıkla paylaşıyor, margarin sürülmüş ekmeğin kahvaltının değişmez öğünü oluyordu. Patatesten, pilavdan, makardan başka yemek yüzü gördükleri neredeyse yoktu. Yokluğun içerisinde topladıkları ebegümece çoğu zaman aç çocukların imdadına yetişiyordu.

Yaşam çöp konteynırlarından çekilen hurda ve kâğıttan, deste deste bağlanan çiçekten, darbuka ve klarnetin ezgisinden doğuyordu. Ayırmıcılığın yok saymanın ellerine tutuşturduğu geçim kapısı hiçbir zaman tokluğa aralanmayacak yaşam mücadelesinin diğer adıydı. Maruz kaldıkları sefil sözlere başışıklıkları olsa da veremin, bronşitin, sarılığın, hepatitin hiç terk etmediği yoksul evlerde hastalıkları ilaçsız atlatmaktan başka şifalı bir çareleri yoktu. Salgını uzak tutacak suya, sabuna ulaşmak, temizlik malzemelerine para yetirmek, günlük çalışanlar, sefaletle boğuşanlar için sadece bir hayaldi. Salgın günlerinde ise günlük çalışma ve geçim karantinada yevmiesizdi: Sefalet ve açlık çığ gibi büyütekti. Çiçek satamıyor,

hurda kâğıt verdikleri yerler kapalı olduğu için topladıkları ellerinde kalıyordu. Çiçeği, hurdayı bırakarak yapmaya çalıştıkları işlerin kazancı ise zaten zor olan geçim derdini büyütüyordu. Sokağa çıkma yaşağının onlar için anlamı sefil sözlerin mesajı kadar açıktı: "Geber" (...) iki gözlü evde öğütlenen "sosyal mesafe" açlığın, sefaletin çaresizliğinin karşı konulamaz mesafesini yaşamak demektir. Salgının güçsüz ve dirençsiz bedenlere davetsiz getireceği tek şey mezar sessizliğiydi.

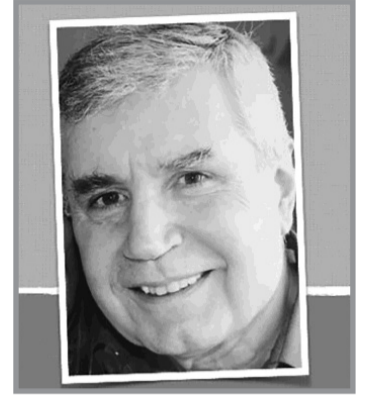
Elmas bakışlarıyla, koşuşturan çocuklara, yaşlılara, çile yüklü kadınlara, ter dökmüş, sokağın tozunu yutmuş olanlara dokunuyordu. Ayırmsız ulaşan sefil sözlerin yoksulluğunu fedakârca paylaşan insanlar için bir hükmü yoktu. Zulmün zaman zincirinden kopmayanların onlar için düşündüğü akıbetine inat bir arada yaşamaya coşkularını, umutlarını yoksullukları gibi paylaşmaya devam edeceklerdi. Birlik ve dayanışmaları güvencesiz ve geleceksiz yaşamlarının tek sığınağıydı. Mesafeli kalmayacakları tek şey ayrımcılığa, horlanmaya, aşağılanmaya uğrayanların yoksulluğa ve sefaletle itilenlerin yanındı.

Bakışlarını hurda kâğıtlarının arasında bulduğu "Köle" adlı romanın sayfalarında dolaştırmaya başladı. Kızıl Derililerin katır gibi taşıdıkları yükün, yedikleri kırbacın dışında bir hayatları olmayacağını düşünenlere inat kırbaç altında söylenen baş eğmez ezgilerin sesini duyuyordu. Önünde, kölelerin ıstırap verici yaşamının tek tesellisi sayılan ölümden başka özgürlüğün, itaate boyun eğmeyenlerin yolu belirliyordu.

Gücün ve iktidarın zulüm kırbacını elinde yutanlara karşı nefret doluydu.

Sefilliği özgürleşerek boğmak ise artık tek isteğiydi.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

İHD: Ağır Hasta Mahpus İsmail Yılmaz Serbest Bırakılsın

HABER MERKEZİ- İnsan Hakları Derneği (İHD) Cezaevi Komisyonu 424. F Oturması vesilesiyle yaptığı online açıklamada, geçtiğimiz günlerde beyin damarlarındaki çatlak ve kanama nedeniyle hastaneye kaldırılan ve birkaç gün gözetim altında tutulduktan sonra hapisaneye geri götürülen Tutsak Partizan İsmail Yılmaz'ın durumunu gündeme taşıdı.

Koronavirüs salgınının hapisanelerdeki yansımalarına ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekilen açıklamadan bazı satır araları şu şekilde:

"Özellikle politik mahpuslara karşı düşmanca yaklaşımların arttığı; temizlik, hijyen ve önlem açısından gerekenlerin yapılmadığı şikayetlerinin yanı sıra hücre ve odalar kapasitesinin çok üzerinde mahpus sayısına sahip olmaya devam etmektedir."

"İsmail Yılmaz 67 yaşındadır. 2004 yılında tutuklandıktan sonra ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilmiş olup halen Kandıra 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde kalmaktadır."

İsmail Yılmaz, 28 Nisan'da beyin kanaması geçirir, hastaneye kaldırılır ve bir gün sonra ameliyat edilir. Doktorlar bu kanamanın, kafasına aldığı ağır bir darbe sonucu veya tansiyondan kaynaklı olabileceğini belirtmişlerdir. Günlük yaşamında unutkanlık ve buna bağlı sorunlar yaşadığı için bir süredir başka mahpuslarla birlikte kalmaktadır. Yapılan ameliyatla kafasına bir diren takıldığı, böylece biriken kanın boşaltılmaya çalışıldığı belirtilen İsmail Yılmaz'ın birçok kronik hastalığı mevcuttur. Kalp yetmezliği, kalp ritmi bozukluğu, tansiyon, prostat, göz sorunları vb. Son birkaç aydır vücudunun bazı bölgelerinde ve özellikle ellerinde uyuşma, hareketsizlik söz konusudur.

Hasta Mahpuslar Serbest Bırakılsın!

İsmail Yılmaz Serbest Bırakılsın!"

KRİZİN "NORMALLEŞTİRİLMESİ" FAŞİZMİN ÇARESİZLİĞİ

Yaklaşık yedi yıllık derin politik krize, 2018 yılında boyutlu bir ekonomik kriz eklendiğinden bugüne Türk hâkim sınıfları, kapsamlı bir kriz sarmalı içinde süreci yönetmeye çalışmaktadır. 2015 yılından itibaren siyasal krizin sonucu tüm toplumsal kesimlere yönelik topyekûn saldırı olarak geri dönmektedir. Faşist diktatörlüğün tarihi baskı, zulüm, inkâr, katliam, emekçi ve ezilenlere yönelik aralıksız sindirme tarihidir. Ancak topyekûn saldırılar ekonomik-siyasi krizin derinleştiği dönemlerde rutini kat be kat aşan saldırı süreci olarak yaşanır. Faşizmin tarihi böylesi süreçler zinciri şeklindedir. 2015'den itibaren ise gerek iç klik çatışması gerek Kürt meselesinin geldiği boyut gerekse Orta Doğu politikalarının sarpa sarması durumu ile birlikte dört başı mamur bir politik krize dönüşmüştür. Bu politikanın sonucu AKP ve MHP koalisyonu vücut bulmuş, konsantre bir "Türk şovenizmi" ile donatılmış süreç başlamıştır. Beka sorunu üzerinden yazılan politika kitlelere zerk edilmiş, klikler arası saflaşma boyutlanmış, askeri darbe girişimleri ve onun yarattığı fırsatlarla güçler tahkim edilmiş, bölgesel politikada askeri saldırganlık ve işgal belirleyici yönelim olmuştur. Ve bu süreçte rejim "Başkanlık" modeli ile daha işlevli hale getirilmeye çalışılmıştır. Ancak bunların hiçbirisi politik krize çare olmadığı gibi yönetmesi zor çelişkiler, çok denklemlilik ilişkiler, emperyalist güçlerin oyun oynama sahasının daha da genişlemesine neden olmuştur. Kürt ulusunun ve ezilenlerin kanına doymayan vampir politikasının tüm vahşete rağmen direnç noktalarını kırılması, memnuniyetsizlik ve öfkeyle donanan geniş kitleler gerçekliği ve bunların üstüne binen derin ekonomik kriz politik krizi boyutlandırmış durumdadır.

Korona salgını gibi dünya çapında büyük sonuçları olacak kriz sürecine girmeden önce dört boyut kazanmış bir kriz söz konusuydu. Birincisi, egemen sınıflar arasında yaşanan kriz. Olabildiğince sertle-

şen bu krizde, tehdit, şantaj, sınırlama ve kısıtlamaya yönelik hamleler ve büyükşehir belediyelerin el değiştirmesiyle birlikte rant mücadelesinin tırmanması yaşanıyordu. İkincisi, buna bağlı olarak özellikle Orta Doğu'dan Kuzey Afrika'ya uzanan askeri saldırganlık, işgal ve savaş politikasıydı. Bu durum egemen sınıfları kendileri için tüm emperyalist güçlerin daha etkili oyun oynama sahasına çevirmiştir. Bunun sonucu ise bu güç dengeleri arasında gidip gelirken özellikle ABD emperyalizmine daha köklü bir mahkûmiyet yaratan ve tüm tehlikeleri üzerinde toplayacak bir paratoner gibi konumlanma oldu. Bu, olası bir sıcak çatışmanın merkezinde olan birikmiş çelişkiler ve kriz koşulları anlamına gelmektedir. Üçüncüsü, içerde ve dışarda Kürt ulusal sorunu sarpa sarmıştı. Katliam ve imha saldırılarının sürdürülebilirliği bir noktaya kadardır ve Kürt halkının direnişi tüm her şeye rağmen devam etmektedir. Bu durum Kürt halkının büyük bir öfke, kopuş ve kinle bileylenmesi demektir. Buna diğer ezilen toplumsal kesimlere yönelik topyekûn saldırıyı ve AKP-MHP Bloğunun çok geniş bir kesim tarafından net bir düşman tanımı içine girmesi eklenmiştir. AKP-MHP Bloğu ise kendi kitlesini bu kesimlere karşı düşmanlaştırma siyasetini artırmış ve büyük çaplı toplumsal gerginlik koşulları ortaya çıkmıştır. Dördüncüsü ise bunlara eklenmiş olan ekonomik krizdir. Yaşam koşullarının sürekli kötüleşmesi, gelir düzeyindeki kayıplar, artan işsizlik, ekonomik-sosyal hakların sürekli tırpanlanması, işçi sınıfı ve ezilen halk yığınlarının çelişkilerini tırmandıran faktör olmuştur.

SALGIN KRİZİNE FAŞİZMİN "AĞRI KESİCİ" ÇÖZÜMÜ

Bu dört halkayı etkileyecek, belirleyecek, boyutlandırarak olan salgın krizi ve salgının yönetilmesinde yaşanan zaafı bu sürece eklemek gerekmektedir. Bu salgın koşullarında dahi AKP-MHP Bloğu, diğer egemen sınıf kliklerine karşı saldırı hamlesinden geri durmamış klikler arası mücadele boyut kazanmıştır. Yönetme sorunu zorlaşmış, AKP-MHP Bloğu süreci yönetebilmek için

çok yönlü saldırılarını derinleştirmişti.

Toplumsal kesimler arasındaki çelişkiyi derinleştirme siyaseti "terör umacası" ve "şovenizme" körüklenmişti. Ölüm Orucu direnişini sürdüren İbrahim Gökçek ve Helin Bölek'in şehit düşmesiyle birlikte AKP ve MHP, kendi kitlesini bu soruna duyarlı olan kesimlere karşı "terör sevicileri" propagandasıyla açık şekilde kışkırtmıştır. Kürt düşmanlığı, askeri saldırganlıkla beslenmiş azıllı faşist sembol kişilikler üzerinden yapılan kısa kampanyalarla yeniden tazelenmiştir. Devlet ve kurumlarına yönelik herhangi bir eleştiri yoğun polisiye ve yargı saldırıları, kamuoyu çalışmalarıyla baskılanmaya çalışılmış yetmediği noktada dizayn tartışmaları boyut kazanmıştır. Son olarak, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın homofobik saldırısına karşı kimi baroların verdiği tepki üzerinden "meslek odaları" kanunu değişikliği bir sopa olarak yeniden sallanmaya başlamıştır. Zira bu ekseninde çelişkiler keskinleştiği, meslek odalarından muhalefet yükseldiği noktada bu tartışma AKP kliği tarafından gündeme taşınmaktadır. Sistem, en ufak çatlak sese tahammül göstermemekte, bunun olduğu yerde ise daha baskıcı bir arayışa girmektedir. Ancak daha da önemlisi bu tür tartışmalar etkili bir korkutma aracı olarak ortaya çıkmaktadır. Bugün de meslek odalarını, muhalif kesimleri, sendikaları ve tüm memnuniyetsiz toplumsal kesimleri çatlak ses çıkması halinde cezalandırmaktan çekinmeyeceklerinin mesajını vermektedirler.

Türk hâkim sınıfları korona salgınına ve yarattığı-yaratacağı krize karşı süreci fırsata çevirme politikasına hala sıkı sıkıya bağlıdır. Ramazan Bayramı'nı "çifte bayram" haline getirme siyaseti için çözüm, zora düşen ekonominin ve sosyal yaşamın "salgını kontrol altına aldık" söylemiyle normalleştirilmesinde aranmaktadır. Bu normalleştirme hamlesinin, halk sağlığı için koşulların normalleşmesi ile değil normalleştiği yalanıyla inşa edileceği açıktır. Türk hâkim sınıflarının normalleşme adı altında sunduğu verilere güvenmek için

tek bir neden yoktur. Özellikle tüm emperyalist sistemin normalleşme arayışı içinde olduğu ve bayrağı en önde Türk hâkim sınıflarının göğüsleme hevesi salgının ilk gününden itibaren açık bir durumdur. Normal dönmemiş koşulları normal gibi sunmaya dair her türlü manipülasyon ise faşist diktatörlükten beklenmelidir. Zira onun kırılma bir ekonomisi, küçülmüş bir pastası, büyük maliyetler gerektiren bir "savaş" politikası söz konusudur. Bunun için de acelesi vardır. Emperyalist efendilerinin belirlediği "artık normalleşme zorunluluğu" eğilimini en hızlı ve etkin karşılayacak bir halk düşmanlığı Türk hâkim sınıflarında mevcuttur.

Salgınla birlikte gerek emperyalist sistemin gerekse de faşizmin zayıf, çaresiz yapısı daha fazla ortaya çıkmıştır. Egemenler çareyi bu krizi ölüm pahasına olsa da işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkarak bulma peşindedir. Milyonlarca insanın işsiz kalması, milyonlarca esnafın iflas bayrağı çekmesi karşısında egemenlerin yapacağı şey emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarının daha da daraltılması olacaktır. Faşist diktatörlük, oluşan kriz ve krizin maliyetine karşı aldığı ekonomik tedbirlerle Merkez Bankası da dahil rezervleri bütçeye aktarmakta bulmuştur. Emekçilerin fonları adeta talan edilmiştir. Bunun ağır bir mali krizle geri dönmesi kaçınılmazdır. Bu ekseninde bugünden ABD, AB gibi emperyalistlerle daha sıkı ilişkiler kurarak yıpranmayı telafi etme derdindedirler. Emperyalizmin yönelimine daha sadakatle bağlanacak şekilde bu krizin yönetilmesi hesabı yapılmaktadır.

Bu tabloda bizlere düşen görev çelişkileri daha fazla keskinleştirmek olmalıdır. Bunun için tüm araç ve yöntemlerle sürece ve gelişmelere müdahale etmek, sistemin kendini tamir etmesine müsaade etmeden politik iktidar bilinciyle kitlelerin kurtuluşunu etkin şekilde örgütlenme zorunluluğumuz vardır. Egemenlerin zulmüne karşı direniş ve hamle, emekçilere kesilecek faturalara karşı öfke ve azimle seferber olmalıyız.

Kriz Derinleşiyor, Egemenler "Normalleşiyor"

Salgın gündemi "normalleşme" adımları ile geçirilmeye çalışılıyor. 11 Mayıs'ta ilk adımı atılacak olan normalleşme, işçiler, emekçiler için hiçbir şey ifade etmiyor aslında. Salgın önlemlerine dahil edilmeyen işçiler, bir maske, bir eldivenle -çoğu zaman o bile verilmiyor- çalışmaya zorlandı. Sokağa çıkma yasaklarında patronlara verilen özel izinle çalıştırılan işçiler, seyahat yasaklarından, 20 yaş altı sokağa çıkma yasağından muaf tutulan emekçilere "ölüm" reva görüldü. Halihazırda zayıf yapıyla çöküşe hazırlanan ülke ekonomisi, çarkların durmasını göze alamazdı. Öyle de oldu ve egemenler özel izinlerle, "vatan, millet" edebiyatıyla üretimi sürdürdü ve işçi sınıfı, bu pandemiden en çok etkilenenler oldu.

Ülkemizde, binlerce işçi, önlem alınmadan, azgın sömürü koşullarında üretime devam ettiği için virüse yakalandı, yüzlerce işçi virüs nedeniyle hayatını kaybetti. Milyonlarca işçi ücretsiz izine çıkarıldı ve açlığa mahkum edildi. Dünya genelinde işsiz kalanların sayısı yüz milyonları, ülke genelinde milyonları aşarak ilerliyor. BM'ye göre, "gölge ekonomisinde" yaklaşık 1,6 milyar işçi, korona salgınının sonucu olarak geçim kaynaklarını kaybetme riskiyle karşı karşıya. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), sosyal ve sağlık sigortası olmadan düzensiz çalışan toplam 2 milyar kişinin ücretinin krizin ilk ayında ortalama yüzde 60 oranında düştüğünü ifade ediyor. ILO'nun bir raporuna göre, dünyada ikinci çeyrekte çalışılan saat sayısının bir önceki çeyrekle kıyaslandığında yüzde 10,5 daha az olacağı varsayılıyor. Bu, yaklaşık 305 milyon tam zamanlı işe karşılık geliyor. ILO'nun "Covid-19 ve İş Dünyası" raporunda, işletmelerin tam veya kısmi olarak kapatılmasının dünya genelindeki işgücünün yüzde 81'ini, yani 2,7 milyar çalışana etkilediğini ve salgınının ekonomik faturasının İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en ciddi olduğuna

işaret ediliyor. Raporda, dünya genelinde 2,7 milyar çalışanın zorunlu kapanan işyerlerinde istihdam edildiği belirtiliyor.

Kapitalist emperyalist sistem "S.O.S" durumuna geçmişken, ülkenin durumu çoktan alarm verme durumuna aşmıştır. Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın "iyimser" tahminlerine karşın, ülke ekonomisinin bu sene içerisinde %2,5 oranında küçüleceği ve işsiz sayısının katlanarak artacağı ifade ediliyor. Dolar tarihi rekorlara koşuyor, enflasyon TÜİK verilerine göre emek-

edilmesiyle hasır altı edildi. İşbirlikçi, patron dostu, devlet güdümündeki TÜRK-İŞ yönetimi Taksim Meydanı'na çelenk bırakırken, "devrimci" soslu DİSK yönetimi ise şovunu yaparak 1 Mayıs'ta gözaltına alındılar. Sadece belirli şube başkanlarının katılımıyla Taksim Meydanı'na çelenk bırakmak isteyen DİSK yönetimi hedefinin, meydana çelenk bırakmak, bunu zorlamaktan ziyade, bozulan imajını kurtarmak olduğunu gözler önüne sermiştir.

İşçi sınıfı saldırıların bu kadar yo-

kaygılarına, sarı sendikalar da ortak olma gafleti içerisinde.

PANDEMİ SINIFLAR MÜCADELESİNİ KESKİNLEŞTİRECEK

Yukarıda verdiğimiz rakamlarla kapitalist emperyalist sistemin yaşayacağı krizi öngörebilmek mümkün. Milyonlarca işyeri kapanacak, sayıları milyarı bulan çalışanlar işsiz kalacak. İflas dalgasıyla beraber ekonomiler sarsılacak. Bu işsiz ve açlık ordusunun hedefini belirlemek de bizlerin görevidir. Gelişecek kitle hareketlerine öncülük etmek, derinleşen çelişkileri

çilerin sırtındaki kambura yük üstüne yük bindiriyor.

BİRLİK, MÜCADELE, DAYANIŞMA VE BÜROKRASİ GÜNÜ: 1 MAYIS

Sömürü düzeninin krizinin derinleştiği, bu krizi atlattık için işçi sınıfına saldırıların arttığı olağanüstü bir süreçte 1 Mayıs'ı karşıladık. Salgın boyunca çalışmaya mahkum edilen ya da ücretsiz izine çıkarılan işçiler, 1 Mayıs'a evlere mahkum edildi. 1 Mayıs'ta sokağa çıkma yasağı ilan edilmesiyle, bürokratlaşmış sarı sendikalar derin bir "oh" çekti. 1 Mayıs'ta sendikaların tutumuna dönük eleştiriler, "sokağa çıkma yasağı" ilan

ğunlaştığı bir süreçte, gittikçe sarı renge bürünen sendikaların insafına bırakılmıştır. İşçi sınıfının öz örgütlülükleri, mücadele araçları olması gereken sendikalar bürokrasinin hakim olduğu, burjuvazinin yordakçısı sendika yöneticilerine emanet edilmiştir. İşçi sınıfının mücadele araçları olan direniş, grev vb. yöntemler rafa kaldırılmıştır. İşçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki, sendikalar tarafından uzlaşılır hale getirilmeye, çizgiler silikleştirilmeye, kaygılar ortaklaştırılmaya çalışılmaktadır. İşçi sınıfının kaygıları, yaşam kaygısıdır, iş, aç kaygısıdır, burjuvazinin ise daha fazla kâr kaygısıdır. Burjuvazinin bu

derinleştirmek, oluşacak işçi eylemliliklerine yön vermek, ekonomik talepler etrafında kendiliğinden gelişen eylemlilikleri siyasal taleplere dönüştürmek gelecek sürecin görevleri olarak bizleri beklemektedir.

Burjuva kalemşörlerin dahi ifade ettiği "pandemi huzursuzluklara, belki de devrimlere yol açacak" sözleri, işçileri, emekçileri nelerin beklediğini daha doğrusu egemenleri nelerin beklediğini ifade etmektedir. Egemenler kendilerini nelerin beklediğinin bilincinde, bizler de sınıf bilincimizi, öfkemizi keskinleştirerek gelecek günlere hazırlanmalıyız.

TKP/ML militanları Gülsuyu'nda molotoflarla yol kesti

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) militanları Gülsuyu'nda

molotoflarla yol keserek korsan eylem düzenledi.

Gülsuyu'nda caddeyi molotoflarla trafiğe kapatan TKP/ML militanları

Proletarya Partisi'nin 48. yılını selamladı. Sloganlarla ve molotoflarla yol kesen militanlar "Şan Olsun 48. Mücadele Yılımıza"

şiarlı TKP/ML-TİKKO imzalı pankart astı. Militanlar, komünist önder İbrahim Kaypakkaya öncülüğünde kurulan Proletarya Partisi'nin 48

yıldır MLM çizgiden sapmadan inanç ve irade ile savaştığını ifade etti.

TKP/ML militanları aynı zamanda ölüm orucu direnişinin 288. günün-

de şehit düşen Helin Bölek'i anmak için "Helin Bölek Ölümsüzdür!" şiarlı TKP/ML-TİKKO imzalı pankart astı.

Gazi'de polis saldırısı: İbrahim Gökçek'in cenazesi kaçırıldı, çok sayıda kişi gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- Ölüm orucu direnişinin ardından tedavi gördüğü hastanede şehit düşen Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek'in cenaze törenine polis saldırı. Kitleye plastik mermi ve gaz bombalarıyla saldıran polis Gazi Cemevinin bulunduğu sokağa kapatmakla yetinmedi. 10'larca zırhlı araç ve polis otobüsünün yığıldığı Gazi Mahallesi'nde 27 kişi gözaltına alındı. Gazi Mahallesi karakoluna götürülenler aynı gün serbest bırakılırken Vatan'a götürülen 18 kişinin ise gözaltı süresi uzatıla-

rak salı günü (12 Mayıs) bırakıldı.

Ölüm orucu eylemine son verdikten sonra kaldırıldığı hastanede hayatını kaybeden Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek için Gazi Cemevi'nde düzenlenen törene polis saldırı. Gökçek'in naaşı defin için Kayseri'ye uğurlanırken düzenlenen törene saldıran polis cenazeyi de kaçırdı.

Gazi Mahallesi ve cemevinin çevresine cenaze töreninin olacağı gün sabah saatlerinden itibaren polis ablukasına alındı.

Halkın Hukuk Bürosu, İbrahim Gökçek'in cenazesinin polis tarafından kaçırıldığını duyurdu. Çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Halkın Hukuk Bürosu, polisin cemevinin morg kapısını kırarak İbrahim Gökçek'in cenazesini kaçırdığını duyurdu.

Kayseri'ye götürülen cenaze ailesi ve yoldaşları tarafından top-rağa verildi.

Gazi Mahallesi'nde gözaltına alınan kadına işkence

HABER MERKEZİ- İbrahim Gökçek'in cenaze törenine katılan bir kadın polisler tarafından karakolda işkenceye maruz bırakıldı.

Ölüm orucuna ara verdikten sonra kaldırıldığı hastanede yaşamını yitiren Grup Yorum Üyesi İbrahim Gökçek'in cenaze törenine yapılan saldırıda 27 kişi gözaltına alınmış, daha sonra serbest bırakılmıştı.

Yeni Demokrat Kadın, cenazeye katılan bir kadının polisler tarafından darp edilerek gözaltına alındığı fotoğrafını sosyal medya hesaplarından paylaştı.

Fotoğrafta, darp edilen kadının gözlerinde morluk ve şişlikler olduğu görülüyor. YDK, "Tacizci, tecavüzcü, işkenceci devletin polislerinin karşısında kadınlar hep var olacaklar!" dedi.

Ekonomik Tsunaminin Etkilerinden Kaçış Yok

Koronavirüs salgınının ilk günlerinden itibaren, salgının dünya ekonomisine ve özelde yarı-sömürge ekonomilere etkisinin yıkıcı olacağı vurgulanıyordu. TC Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın salgınla ilgili ilk 'halka sesleniş'i'nde "üretim, fırsat ve patronlara destek" açıklaması yapması da bu durumla ilgiliydi. Kuşkusuz sadece Erdoğan değil tüm devletler ileride kendilerini neyin beklediğini öngörmekte gecikmedi. Fakat her ülkenin ekonomik koşulları, halkın refah, bilinç ve örgütlenme düzeyi aynı değildi. Doğal olarak bazıları açıkça ve elindeki sopa gücüyle uygulayacağı halk düşmanı ekonomik politikayı ortaya koyarken bazıları ise olabildiğince "tedbirli" bir biçimde bunu yaptı. Ancak adım adım "salgın" ve "tedbir" kelimelerinin arkasına saklanan ekonomik gerçekler kendini ele vermeye başladı.

FAŞİZMİN "ANTI-KAPİTALİZM" DEMAGOJİSİ

Ülkemizde yönetimdeki AKP/MHP Bloğu son günlerde "kapitalizm, neoliberalizm, piyasa" karşıtı söylemler benimseyerek yeni bir taktiği uygulamaya koydu. Güya hükümet salgına piyasa mantığıyla bakmıyor, her şeyi vatandaş için yapıyordu ve bu yüzden TC'ye karşı ekonomik bir komplo kuruyordu. "İç ve dış düşmanlar" ise bu komplonun uzantılarıydı vs. Önce Devlet Bahçeli bir çırpıda "fabrikaların çarklarının dönmesi için insanlar çalışmalı, Merkez Bankası'nın rezerv miktarı düşmüş, enflasyon, bütçe açığı, işsizlik yükselmiş demenin ne manası var" dedikten sonra 'piyasa fetişizmi, kâr, fayda' "eleştirileri" getirip anti-kapitalist rollere büründü. Ardından ise AKP Genel Başkanvekili Numan Kurtulmuş, "Türkiye'de önceden neoliberal iktisadın acımasız kuralları içerisinde hareket ediliyordu" diyerek 'dünyanın her neresinde pahalı bulursak oraya satarız, dünyanın neresinde ucuz bulursak oradan alırsız' şeklinde ifade ettiği neoliberal tezlere "eleştiri" getiriyordu. Ve yine o da ekonomik komplo teorilerine sığınyordu.

Sanki neoliberal politikaları en acımasız biçimde uygulayanlar kendileri değilmiş, işçilere grev yaptırılmadık diye övünen, her yıl binlerce işçiyi

daha fazla kâr için katleden, salgında bile işçilere işsizlik ve açlık tehdidiyle zorla çalışma dayatan, hemen her konuda piyasaya tapan ve emperyalist sermayeye onursuzca kölelik yapan kendileri değilmiş gibi demagoji ve ikiyüzlülükte sınır tanımıyorlar. Patates, soğan, karpuz üreticilerinin ürünleri elinde kalmışken, üretici köylüler banka ve şirketlerin insafına terk edilmişken tam da salgın günlerinde bu ürünleri başka ülkelerden ithal eden kendileri değilmiş gibi "neoliberalizmin acımasız kurallarından" bahsetmek ancak böylesi faşist ve rezil yönetimlere özgü bir davranış olabirdi. Bütün bu ekonomik demagoji

ve komplo teorileri ancak şunu göstermektedir ki ülke egemenleri kendilerini bekleyen tehlikeyi adım adım iliklerinde hissetmekte, işçi sınıfı ve halka dönük saldırılara psikolojik hazırlık yaratmaya çalışmaktadırlar.

EKONOMİ HIZLA GERİLİYOR ve İŞSİZLİK ARTIYOR

Ülkemiz egemen sınıflarını korkutan tabloyu ortaya çıkan ekonomi verileri üzerinde de görmek mümkün. Dolar 7,26 seviyesine çıkarken genel olarak döviz kurları yükseldi ve TL değersizleşmeye devam etti. Merkez Bankası para rezervleri özellikle döviz rezervleri eriyerek dövizin ülke dışına çıkışı arttı. Yüksek dış borç ve dış ticaretin dövizle yapılıyor olması ticaret açıklarını yükseltirken dövizle bağımlılığı ve TL'deki değersizleşmeyi daha da artıran bir sonuç doğurdu. Emperyalist sermayeye olan bağımlılık nedenlerin sonuç, sonuçların neden olduğu bir girdap halinde ekonominin tüm alanlarına kötü etkiler yapmakta ge-

cikmedi. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) bankaların yurtdışındaki bankalarla işlemlerini sınırladı, onlarca ithal ürüne yüzde 30 ek vergi getirildi, imalat sektörü ihracat endeksi Nisan ayında 19,1'e geriledi* ve yine Nisan ayında enflasyon on iki ayın ortalamasına göre yüzde 12,66 artış gösterdi. Üretim, ticaret ve tüketim oranlarında her alanda ciddi düşüşler baş gösterirken hükümetin üretimi devam ettirme politikasının ekonomiyi ayakta tutmaya yetmediği görüldü. 2020'nin ilk çeyreğinde kredi kartı kullanımı geçen yıla göre yüzde 16,5 düşüş gösterdi. AVM'lerin tekrar açılmasına

belirtiyorlar. İş-Kur kendisine başvurulara iş bulamazken İş-Kur üzerinden işe yerleştirilenlerde ise yüzde 75 azalma oldu. TÜİK ise İş-Kur ve SGK verilerine rağmen işsizliği daha düşük gösterme telaşına düşerken işsizliğin yüzde 25'leri bularak bir tsunamiye dönüşeceği tartışılmaya başlandı.

Mart ve Nisan aylarında 533 bin kişinin işsizlik sigortasına başvurduğu, Şubat'ta 118 bin olan başvuru sayısı Nisan ayında 312 bin rakamına ulaşmıştır. Bu da göstermektedir ki işten çıkarmanın "yasaklandığı" 17 Nisan'a kadar en az 533 bin işçi işte çıkarılmıştır. Mart ve Nisan aylarında işten çıkarılan işçi sayısı ise en az 1 milyon civarında tahmin edilmektedir.

Bu arada İşsizlik Sigortası Fonu'nun toplam varlığının 132 milyar olduğu, bu fondan kısa çalışma ve işsizlik ödeneği olarak işçilerin çok az yararlandığı (4,8 milyar) ve çok daha fazlasının patronlara teşvik (6,5 milyar) olarak sunulduğu da ortaya çıktı.

BAĞIMLI ÜLKELERDE TSUNAMİ ETKİSİ

Almanya, Fransa, İtalya, İspanya, Hollanda, Belçika gibi AB ülke ekonomilerinin koronavirüs salgını nedeniyle yüzde 7,4 düzeyinde küçülme yaşanacağı belirtilirken bunun yarı-sömürge ekonomilere etkisinin daha büyük olması ise kaçınılmaz. Bunun temel nedeni emperyalist sermayeye olan bağımlılıktır. Salgının kapitalist-emperyalist ülkelerdeki ilk ve temel yansıması kendi ülke ekonomisini ve şirketlerini korumak, bu amaçla daha yüksek oranda sermayeyi ülkesinde tutmak şeklinde oldu. Yarı-sömürge ekonomileri etkileyen fırtınanın ilk ve temel nedenini her zaman olduğu gibi dışarıdan sermaye akışının azalması oluşturuyor.

dönük kararda olduğu gibi tüketimin de devam etmesi için "normalleşme" politikası hayata geçirilmeye başladı.

Söz konusu ekonomik tablonun işçi sınıfı ve halka yansımaları ise daha ağır oldu. Takibe düşen kredilerde yüzde 60'a yakın bir artış gerçekleşirken her alanda zamlar, vergiler ve fiyat artışları kendini gösterdi. Merkez Bankası gıda fiyatlarındaki artışı salgın, vergiler ve dövizdeki artışa bağlarken bu konuda uygulanan ekonomi politikalarının rolünü ise görmezden gelmeyi tercih etti. Küçük işletmeler ve esnaf hiç olmadığı kadar iflas ve kapanmalarla karşı karşıya kalırken en ciddi rakamlar kendini işsizlik noktasında ortaya çıktı. Salgının etkilerinin daha sınırlı olduğu Şubat ayı işsizlik rakamları TÜİK gibi güvenilmez bir kurumun açıklamalarında bile yüzde 13,6 seviyesine yükseldi. Aynı verilerde genç işsizlik ise yüzde 24,4 gerçekleşti. Sendikalar artan açlık ve yoksulluk rakamları açıklarken salgının etkilerinin 7-8 milyon yeni işsiz yaratabileceğini

belirtiyorlar. İş-Kur kendisine başvurulara iş bulamazken İş-Kur üzerinden işe yerleştirilenlerde ise yüzde 75 azalma oldu. TÜİK ise İş-Kur ve SGK verilerine rağmen işsizliği daha düşük gösterme telaşına düşerken işsizliğin yüzde 25'leri bularak bir tsunamiye dönüşeceği tartışılmaya başlandı.

Türkiye özgülünde özellikle 2001 krizinden 2013'e kadar yabancı sermaye akışına bağlı olarak sağlanan ekonomik canlılık enflasyonu kontrol altında tutabilme ve TL'nin değersizleşmesinin önüne geçebilme olanağı sunuyordu. Ancak 2013'ten itibaren bu olanak her geçen zaman azalmış "döviz-faiz kısılacı" olarak da adlandırılan bir birikim modeline geçmişti. Ekonomiyi canlandırmak için faizler düşürülmüş, bu her yapıldığında ise döviz karşısında TL değersizleşmek zorunda kalmıştı. Koronavirüs salgı-

nıyla birlikte TL dördüncü kez büyük çaplı değersizleşme yaşayarak yüzde 20 değer kaybetmiş oldu. Ekonomistler tarafından salgının ortaya çıkacağı ekonomik krizin Türkiye için 2001 ve 2008 krizinin toplamından daha boyutlu olduğu belirtilmektedir. Sermayenin salgınla birlikte dünya çapında merkezileşme eğilimi ve daha "güvenilir" ülkelere kaçırtarak devam edecektir. Bu noktada gözler esas olarak ABD ve dolara odaklanmakta ve birçok ülke "dolar kıtlığı" ile sarsılmaya başlamaktadır.

Türk hâkim sınıflarının "güçlü devlet", "büyük ekonomi", "salgına karşı başarı", "diğer ülkelere yardım" gibi söylem ve propagandalarının temel bir sebebi emperyalist sermaye için "güvenilir" ülke imajı yaratılmak başka bir deyimle sermaye dilenmekti. Ekonomik olarak yaratılmak istenen imajın bir diğer ayağında ise politik istikrarı yani işçi sınıfı ve halk üzerindeki kontrolü koruyabilmek oluşturuyor. Çünkü salgının ilerleyen günlerde daha da açık hale gelecek etkileri ekonomiden iç ve dış politikaya kadar hemen her bir konunun birbirlerini zincirleme etkileme potansiyeli bulunuyor. Ancak egemenlerin "iç-dış düşman", "ekonomik komplo" söylemleri göstermektedir ki TC'yi şimdiden ekonomik tsunami etkisinin korkusu sarmış durumdadır.

Kuşkusuz egemenlerin yaşadığı korkunun ve ödeyecekleri faturanın asıl bedeli işçi sınıfı ve halka ödetilecektir. Bunun anlamı hastalanma ve ölüm pahasına daha fazla sömürü, on milyonlarca insanın işsizlik ve açlıkla yüzleşmesi ve bu politikaların hayata geçebilmesi için politik baskının yoğunlaşması demektir. Bugün ortaya çıktığı gibi halka dönük faşist demagoji ve komplo teorilerinin daha fazla üretilmesi, ekonomik-politik çelişkilerin gizlenmesi için gündem saptırmaya dönük uygulamalar ve saldırılar yoğunlaşacaktır. Önümüzdeki dönem komünist ve devrimcilerin politik uyanıklık, öngörü ve pratik ataklığı yoğunlaştırması gereken bir dönemdir. Ortaya çıkan çelişkileri ve yoğunlaşan saldırıları halkı bilinçlendirme ve örgütlemenin bir fırsatına dönüştürmek, hâkim sınıfların uyguladığı her politikanın çelişki ve boşluklarından yararlanmak, gelişmelerin seyrine göre politik ve örgütsel manevra yeteneğini güçlendirmek ve en önemlisi her bir adımını sınıfsal çelişkileri güçlendirme perspektifiyle atmak daha büyük önem kazanmaktadır.

*İhracat endeksinde eşik değer 50 olarak kabul edilmektedir. 50'nin altı bozulma; üstü ise iyileşme olarak değerlendirilmektedir.

Faşist Saldırılarıyla Körüklenen Şovenizm

Salgın sürecinin siyasi ve ekonomik krizi derinleştirmesiyle birlikte halk kitlelerinde ortaya çıkan açlık, yoksulluk, işsizlik ve sefalet devletin, siyasi durumu dengede tutma, oluşabilecek kitle hareketlerini önlemeye yönelik politikaları da gündeme gelmiştir. Bu politikalarını yer yer "demokrat" gözükerek çoğunlukla ise faşist saldırganlıkla özünde de sömürü sistemini koruma ve sürdürme adına gerçekleştirmektedir. Bunun en çarpıcı örneğini ölüm orucu direnişini 323 gün sürdürdükten sonra şehit düşen İbrahim Gökçek ve sonrası süreçte gelişen olaylarda görebiliriz.

İbrahim Gökçek'in 323. günde şehit düşmesiyle birlikte cenazeye ve cenazeye katılanlara dönük devletin polisi, askeri ve faşistler tarafından saldırılar gerçekleştirilmiştir. Alevi inancının ibadethanesi olan cemevine dönük saldırılar gerçekleştirilmiş, gaz bombaları atılmıştır. Cenaze günü devlet kendi savunduğu egemen dinin bile kurallarını çiğnemiş, kapılar, pencereler kırılarak zorla cemevine girilmiş ve İbrahim Gökçek'in naaşı, ailesi, yoldaşları ve dostlarından kaçırılarak Kayseri'ye gönderilmiştir. Çünkü dinde, dinin kuralları da egemen sınıfların politikalarına göre şekillenmekte, egemen sınıfların çıkarına uygun düşmediğinde ona dair yeni fetvalar verilebilmektedir, öyle ki bu durumda İbrahim Gökçek'in ailesi de bu saldırılara maruz kalmıştır. Cenazenin kaçırılarak Kayseri'ye gönderilmesiyle devletin her zaman eli-

nin altında tuttuğu faşist, paramiliter güçler de bir anda devreye girmiştir. Faşistler tarafından, cenazeye dönük tehditler savurulmaya başlanmıştır.

Bir süredir kamuoyuna da yansıyan devrimci, demokrat ve yurtsever hareketin şehitlerinin mezarlarının tahrip edildiği bilinmektedir. Tüm provokasyon girişimlerine rağmen Kayseri'ye defnedilen İbrahim Gökçek'in şimdi de mezarından çıkartılarak yakılacağı tehdidi devam etmektedir. Bu tehditleri savuranlardan biri olan Kayseri Ülkü Ocakları Başkanı Serdar Turan, Devlet Bahçeli'nin emriyle görevinden alındı ve ildeki tüm ülkü ocaklarının ikinci bir emre kadar kapatıldığı belirtildi.

DEVLET NEYİ HEDEFLEMEKTEDİR?

Kayseri Ülkü Ocakları'nın kapatılmasının iki yönlü bir sonucu ortaya çıkmaktadır. Birincisi; faşistlerin tasmasını elinde bulunduran devletin şu anki kriz döneminde onların ortalığı daha da alevlendirmesine ihtiyacı yoktur. Toplumsal sürecin isyanlara gebe olduğu, devletin hem siyasi hem ekonomik krizinin salgınla derinleştiği böylesi bir süreçte devlet toplumsal dengeyi koruma adına faşistlerinin ipini sıkı tutmaktadır. En ufak bir kıvılcımın yangına dönüşeceğinin bilincindedir ve bundan korkmaktadır.

İkincisi; AKP-MHP arasındaki ittifaktaki çıkar çatışmasının yansımasıdır. AKP hem faşistlere sahiplerinin kim olduğunu gösterirken MHP'ye de gözdağı vererek iktidarın asıl kimde olduğunu bir kez daha bildirmiştir.

AKP hem MHP'ye hem de faşist paramiliter güçlerine sınırlarının ne olduğunu keskin çizgilerle belirlemiştir.

Gıdasını ırkçılık-şovenizm, militarizm ve devrim-komünizm düşmanlığından alan devlet, "terör" yaftasıyla da pekiştirmeye çalışmaktadır. Kitle dinamiğinin yükseldiği, devrimci dalga ve hareketlerin halk içerisinde kök saldığı, direniş ve mücadele hattıyla egemenleri yıpratmaya başladığı andan itibaren her daim elinin altında olan faşist çetelere ve katillere sarılırlar. MHP, BBP ve ülkü ocaklarında cisimleşen fakat sistemin çarkları içerisinde öğütülen her sistem partisinde varlık gösteren faşist çeteler ve katiller sürüsü, devrimci, demokrat ve yurtseverler başta olmak üzere muhalif tüm kesimlere saldırmak için tetikte tutulmaktadır. Faşist çeteler bu anlamıyla TC devletine yönelen her direniş ve başkaldırıda temel düstur olarak saldırı hareketinin en aktif dinamikleri olmuştur. TC devleti bütün kirli işlerini yaptırdığı bu güruhu olabildiğince besleyerek her daim elinin altında bir sopa olarak bekletmektedir.

Devletin bu pratikleri toplumsal bir hareketin ortaya çıkmasından kaçındığını, buna yönelik her hareketi bastırmaya ve dengelemeye çalışacağını göstermektedir. Bu da devletin ne denli büyük siyasi ve ekonomik kriz içerisinde olduğunu apaçık göstergesidir. Biz devrimciler buradaki esas halkaya yönelmeli, devletin krizini daha da derinleştirmeli ve korkularını büyütmeliyiz.

Zînî Wertê: Brakuji'nin* Ayak Sesleri Mi? TC'nin Vekil İşgali Mi?

TC'nin Kürt ulusal mücadelesini ve onun askeri gücünü tümünden imha üzerine inşa ettiği topyekûn saldırıları sürüyor. Irak Kürdistanı'nda bulunan ve Zînî Wertê (Wertê Tepesi) olarak adlandırılan bölgede gelişen durum ciddi tartışmaları beraberinde getirirken, yeni çatışmaların ve pozisyonların yaşanması ihtimali üzerinde duruluyor.

KDP'nin (Kürdistan Demokrat Partisi) COVID-19 krizini gerekçe göstererek 15 Nisan'da 450 kişilik özel donanımlı Peşmerge gücünü alanda konuşlandırdığı tarihten bugüne bölgede herhangi bir değişiklik söz konusu olmazken yaşanan gelişmenin ardından başta PKK, YNK ve Goran Hareketi olmak üzere Irak Kürdistanı'nda bulunan birçok siyasi parti ve örgütten sert tepkiler yükseldi. Yaşanan gelişmeyi TC'nin kirli bir oyunu olarak niteleyen güçler bu girişimin büyük bir brakujiye sebep olabileceğini vurgulayarak bu işgal ve tasfiye planını boşa çıkarma çağrısı yaptı.

Peki TC'nin Rojava işgali sonrası Kürt siyasi örgütleri arasında yükselen 'ulusal birlik' tartışmaları ve çalışmaları sürerken, KDP'nin bu hamlesi neyin nesiydi? Kuşkusuz bu sorunun cevabı Zînî Wertê'nin stratejik açıdan bulunduğu konum ve TC'nin bölgedeki işgal planları ile ilintili. Wertê Tepesi, Irak Kürdistanı'nın dağlık kesimlerinin en stratejik alanlarından biri olarak biliniyor. Rewanduz'dan Diyana'ya, oradan da Hiran Ovası'na açılıyor. Balisa Vadisi'nden Şaklavaya, Sefin dağına, yani Hewlêr'e, oradan Kandil'e Marado'ya, oradan Asos'a, Şarbajêr'e, Sülemaniye'ye dek ulaşıyor. Wertê Tepesi için Irak Kürdistanı'nın birçok yerine geçişin kesiştiği bir nokta denilebilir. Tepe Güney Savaşı sonrası 1998'de yapılan anlaşma ile YNK'ye (Kürdistan Yurtseverler Birliği) devredilmesine rağmen PKK'nin fiili denetim sağladığı bir alan. Bu anlamıyla KDP'nin alana güç kaydırmış olmasını ve giriştiği vekil işgalciliği tüm bu dengeler içerisinde salgın önlemi olarak okumak saflık olacaktır. Hele de Bradostlar'dan Behdinan'a uzanan alanda birçok tepe KDP eliyle TC'ye üs bölgesi olarak takdim edilirken bu gelişmenin rutin salgın önlemi olmadığı açık.

Son süreçte TC'nin Irak Kürdistanı'n-

da PKK'ye ve kadrolarına yönelik gerçekleştirildiği nokta operasyonlarının arka planında KDP'nin istihbarat ve lojistik desteğiyle birlikte düşünüldüğünde büyük oyunun bir hamlesi olarak durumu değerlendirmek kaçınılmaz oluyor. KDP'nin önderliğinin TC ile ekonomik-siyasi ilişkileri, PKK'ye düşmanlığı ile birleştiğinde tehlikeli bir oyun içine girdiğini söylemek mümkündür.

TC'nin bölgeyi işgal planını Cumhurbaşkanlığı İletişim Merkezi Başkanı Fahrettin Altun'un kuruculuğunu yaptığı SETA'nın raporlarından da görmek mümkün. Söz konusu rapor-

da Zaxo'dan Sülemaniye'ye bağlı Cwarta köyüne kadar askeri olarak ilerleyip oradan bir sınır kapısı açılmasının planlandığı açık bir biçimde ifade edilmişti.

KCK Yürütme Konseyi üyesi Duran Kalkan KDP'nin bölgeyi denetim altına alması sonucu yaptığı açıklamada, "Bunu PKK kabul etmez, buna karşı savaşır, her şeyi de göze alır, herkes bilsin. Tüm Kürt yurtseverleri, aydınları, Güney Kürdistan halkı görmeli, suç PKK'de değildir, PKK'ye dönük bir saldırı yapılmıştır. Boş yere gelinmemiştir. Orası PKK denetiminde bir alan. KDP ile hiç alakası yok" diyerek açıktan savaş durumunu ilan etmişti. TC'nin bölgedeki savaş planlarıyla paralel gelişen bu fiilin KUH açısından somut 'işgal' olarak algılandığını söylemek mümkün. Çünkü uzunca bir süredir Irak Kürdistanı'nda yayılmasını sürdüren TC işgalciliğinin kalıcılaşarak geliştiği ve KUH nezdinde tehdit oluşturduğu bir durum söz ko-

nusudur. PKK çağrıları karşısında geri adım atmayan KDP güçleri karşısında bölgeye PKK gerillaları konuşlanmış TC tarafından havadan yapılan saldırıda 3 savaşçı şehit düşmüştü. Söz konusu saldırının istihbaratının TC'ye Parastın tarafından verilmiş olması yaşanan ihaneti gözler önüne sermektedir.

KDP'NİN TARİHSEL İHANET ÇİZGİSİ VE PEKİŞEN TC-KDP İLİŞKİLERİ

Rojava'daki Kürt ulusal kazanımlarının TC işgalciliği ile gaspına karşı ulusal birlik mesajları ve çalışmaları sürerken KDP'nin Zînî Wertê'de giriştiği TC vekil işgalciliğinin nedeni sorusu-

İHANETE KARŞI BERİTANLAŞARAK DİRENME!

AKP-MHP faşist ortaklığının 'Kandil'e gireceğiz, terörü ininde bitireceğiz' hamasetlerinin üzerine oturan bu hamle Kandil'i TC'nin denetimine açma Kürt ulusal mücadelesini tasfiye etme ve boğma hazırlıklarının bir parçası gibi okunabilir. Çünkü söz konusu bölge PKK'nin Gare, Behdinan, Xinere ve Xakurke gibi gerilla üslenim alanlarını birbirine bağlayan bir geçiş bölgesi ve oldukça stratejik. Bahar aylarının gelişimiyle birlikte Türkiye Kürdistanı da dahil gerilla üslenim alanlarının hemen hepsine operasyonlar gerçekleştiren TC bu kez gözlerini 'yükseklerle' dikmiş gerici ittifaklarla oluşacak işgallerle Kandil'e girmeyi hedefine koymuştur. Maxmur'dan Şengal'e KUH'un son yıllarda kazanım elde ettiği bir çok alan faşist diktatörlüğün yoğun saldırısı altındadır.

İçerisinde bulunduğu konsantre krizi aşma adına hudutsuz saldırganlık saikiyle hareket eden Türk hakim sınıflarının

nun cevabı kuşkusuz KDP'nin tarihsel genlerinde gizli. Dr. Şiwan'ların MİT-KDP eliyle katledilmesinden Güney savaşına uzanan bu ihanet çizgisinin nedeni Türk devleti-KDP arasında yıllara uzanan derin askeri, ekonomik ve siyasi ilişkilerdir. Bu ilişkiler 1970'li yıllara dayanan petrol-doğalgaz anlaşmalarından bugünkü askeri ilişkilere pekişerek Kürt ulusal mücadelesine ihanet temelinde gelişmiştir.

TC'nin KDP'nin etkili olduğu bölgelerde 20'den fazla askeri üssü buluyor. Asimilasyon merkezi haline getirdiği okulları da bunun cabası. 1997'den beri eğitim merkezleri katlanarak arttı. İrkçı-şoven Türk dizileri düzenli yayımlanıyor. Parastın ve MİT ortaklığı ile onlarca operasyon yapıldı, Türk istihbaratı Irak Kürdistanı'nda deyim yerindeyse cirit atmaktadır. Bu gelişmeler ve grift ilişki ağı, iki taraf arasındaki ilişkilerin çok yönlü geliştiğinin göstergesi.

bu saldırıları karşısında KUH direnme kararlılığını ilk günlerde takındığı 'tereddütsüz savaşırız' açıklaması ile göstermiştir. Kuşkusuz bu kararlılık ve teslim olmama, ihanet karşısında teslim olmaktansa onurlu bir ölümü seçen Beritan'dan bugüne uzanan bir direniş tarihinden gelmektedir. Beritan'ın bu kararlılığı 15 Nisan'da Zînî Wertê'de şehit düşen Tekmil, Xebat ve Hekim'in direnişleriyle büyümüştür. Faşist işgalciler ve onun basit masşası olarak işlevlenmeye çalışan KDP gericiliği elbette kaybetmeye mahkum olacaktır. Zira direniş teslimiyete galebe çalacaktır.

*Brakuji: Kardeş kavgası yani Kürt'ün Kürt'le savaşı. PKK ile bugünkü Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ni (KBY) paylaşan Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ve Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) arasında 1990'ların sonuna kadar yaşanan savaşlar Kürtlerin kara tarihi olarak anılıyor.

Virüsün Gölgesinde Petrol Savaşları

“Kapitalizmde bozulan dengenin geçici olarak yeniden kurulması için sanyide krizden, politikada savaştan başka araç yoktur.” (Lenin)

Nisan ayı sonlarına doğru ham petrolün fiyatı tarihte ilk kez ekşi gördü. Nedeni virüs olarak görünse de görünenin ardında emperyalist rekabet yatıyor. ABD emperyalizmi rakiplerini güçsüz düşürmek için her yolu deniyor. ABD, Suudi Arabistan-Rusya arasında cereyan eden petrol savaşları emperyalist rekabetin boyutunu göstermesi açısından önemlidir. Bu anlamıyla meseleye salt fiyatlandırma sorunu olarak bakılamaz.

Petrolün tarihi milattan öncesine dayanıyor. Esas önemi ise 1. Emperyalist Savaş (EPS) ve sonrasında açığa çıkıyor. Daha öncesinde ekseri yakıt olarak kullanılan petrol, sonra kapitalist üretimin temel enerji kaynağı olarak stratejik bir önem kazandı. Bugün emperyalist rekabetin yoğunlaştığı alanlardan biri petroldür. Zira emperyalizm için enerji demek yaşamsal değer demektir. Enerji yoksa üretim, azami kâr, rekabet gücü, askeri güç de yoktur. Emperyalistlerin Irak, Libya ve Venezuela’da karşı karşıya gelmeleri enerji kaynakları üzerinde hâkim olma rekabetinin bir sonucudur. Bu seferki petrol savaşı ise farklı bir içerik taşıyor. Salgını fırsat bilip petrol fiyatları üzerinden birbirlerini güçsüz düşürmeye çalışıyorlar.

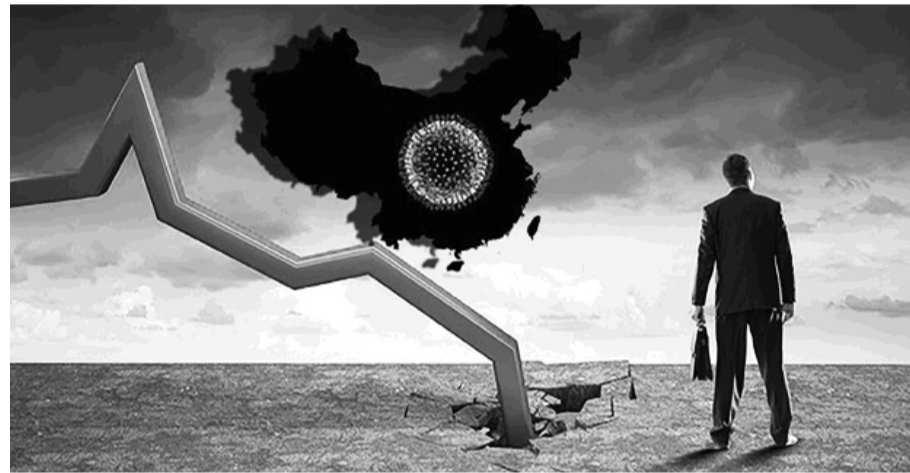
ABD günde 10 milyon varil petrol üretimiyle dünyanın en büyük üreticisi konumundadır. ABD günde 1,5 milyon varil petrol ihraç ediyor. Asya pazarında Rusya’nın en güçlü rakibi. Son yıllarda kayagazı da denilen şeyl petrolü üretimiyle hem pazar payını hem de rekabet gücünü artırmış durumda. Rusya ise petrol üretiminde dünya üçüncüsü. Ekonomisinin yüzde 60’ı petrol ve doğalgaza bağımlı. Rekabet gücü yüksek olmasına karşın bu bağımlılık aynı zamanda zayıf karnını oluşturuyor.

ABD VE RUSYA ARASINDA TAKTİKSEL ADIMLAR

Petrol fiyatı üzerindeki rekabette her iki emperyalist güç birbirinin zayıf yanından saldırıya geçti. ABD, işbirlikçisi S. Arabistan üzerinden petrol üretimini artırarak fiyat düşüşünü devam ettirdi. Bu hamlesiyle Rusya’yı ekonomik krize sokmayı, Avrupa ve

diğer pazar alanlarındaki payını artırmayı hedefledi. Rusya’nın uzun süreli fiyat düşüşüne dayanamayacağı hesap ediliyordu. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Rusya fiyat basıncına dayandı. Salgın nedeniyle petrol ithalatını durduran Çin’in yeniden ithalata başlaması Rusya’yı rahatlatan bir rol oynadı. Karşı hamle olarak Rusya, ABD’nin iç dengelerine oynadı. Şeyl petrolünü çıkarmanın yüksek maliyetli olması, uzun vadede ABD’nin direncini kırarak bir etkiye sahipti. Düşük fiyat nedeniyle maliyeti dahi karşılamaması pazar payının da düşmesine yol açıyordu. Rusya’yı krize sokmak isteyen ABD kendi krizini yaratmış oldu.

Krizi derinleştiren etken ise ABD’nin,

S. Arabistan’ın üretim fazlasını almasıdır. Rusya’ya fiyat baskısı yapmak için S. Arabistan’dan petrol ithal eden ABD kendi stoklarını doldurdu. Bu da doğrudan ham petrol fiyatlarının görülmemiş oranda düşmesine neden oldu. Teksaslı petrol üreticilerinin kâr oranlarının azalmasına paralel ABD’nin fiyat oyununa tepki göstermesi, ABD’nin kendi kazdığı kuyuya düştüğünün ifadesidir. Bu durumda petrol savaşlarındaki taktik oyunda Rusya daha kârlı çıkmış oldu. Yarım asrı geçen süre zarfında ABD’nin Rusya’yı sıkıştırma hamlelerinden birisi daha başarısızlıkla sonuçlandı. Bu sonuncu başarısızlığı diğerlerinden ayıran yanı, ABD’nin hegemonyasının zayıfladığı süreçte yaşanmış olmasıdır. ABD kaybettiği gücü toparlamak isterken bir kez daha tökezledi.

PETROL SAVAŞININ PİYONU S. ARABİSTAN

Bir diğer önemli nokta emperyalist rekabette yarı-sömürgelerin nasıl bir piyon olarak kullanıldığının efendilerinin çıkarları karşısında hiçbir değerlerinin olmadığını bir kez daha

görülmüştür. ABD, ham petrolün fiyatının düşmesi karşısında krizi önlemek adına S. Arabistan’ın üretim fazlasını almayı durdurmaya yönelmiştir. Kendi krizini, işbirlikçi uşağının sırtına yüklemiştir. Söz konusu emperyalist çıkarlar olduğunda yarı-sömürge ülkelerin anında “satılması” emperyalist siyasetin tipik bir özelliğidir. ABD’nin fiyat oyununa teşne olan S. Arabistan üretim fazlasıyla baş başa bırakılmıştır. Bir efendi-uşak ilişkisinde, uşağın ne düşündüğü, hissettiği, yaşadığı ve yaşayacak olduğunun hiçbir önemi yoktur. ABD’nin uşağı olan Kral Salman’ın görevi ABD çıkarlarını korumaktır. Ve ABD kendi kazdığı kuyuya düşmeden önce uşağı S. Arabistan’ı kuyuya atmakta hiçbir sakınca

görmemiştir.

Petrol savaşları, tüm dünyayı etkisine alan virüs salgını ve kitlesel ölümlerin değil esas olanın emperyalist rekabet olduğunu da göstermiştir. “Tüm insanlığın krizi” gibi söylemlerin ardından gizlenen emperyalist çıkarlar, bu köhne düzenin çürümüşlüğüne ifadesidir. Hâkim sınıflar için esas olan sistemin devamlılığıdır. Bundandır ki kitlesel ölümler bir kenara itilip emperyalist rekabete devam edilmektedir. Emperyalist güçlerin tek derdi hegemonya krizinden güçlenerek çıkmak ve hâkim güç olabilmektir.

HEGEMONYA KRİZİ VE PETROL SAVAŞLARI

Petrol savaşları hegemonya krizinin bir ürünüdür. Emperyalistler arası güç dengesinin bozulduğu bir dönem içindeyiz. Kapitalist-emperyalist sistem, her geçen gün sistemi devam ettiren başat bir güçten yoksun bir duruma gelmektedir. ABD’nin 2. EPS sonrası kurmuş olduğu dünya sistemi emperyalist güçlerin birbirleri üzerinde belirgin bir ağırlık sağlamaları bugün için söz konusu değildir. Bu durum

hegemonya krizini derinleştirmeye devam etmektedir.

Kapitalist-emperyalist sistemde bir emperyalist devletin sonsuz egemenliği diye bir şey yoktur. İngiliz emperyalizmi hâkimiyetini “batmayan güneş” olarak ifade ediyordu, o güneş batacık çok oldu. Kapitalizmin eşitsiz gelişim ve rekabet olgusu, emperyalistler arası çelişkinin bir ifadesidir. Bu çelişki, hâkim olan bir emperyalistin yerini diğer emperyalistin alabileceğini gösterir. Hâkim emperyalist gücün kurmuş olduğu dünya sisteminin -geçmiş deneyimlere bakılırsa- bir asır ya da bir asra yakın ömrü olduğu görülmektedir. Bu süre zarfında zayıf konumda bulunan emperyalistlerin hâkimiyet sağlama arzusuyla gelişip güçlendikleri ve hâkim olanı zayıflatıp yerini almaya çalıştıklarını iki paylaşım savaşından biliyoruz. Emperyalizm tekeli kapitalizmdir ve bir emperyalist devlet her zaman zirvede olma arzusunda.

Emperyalist rekabet ABD, Çin, Rusya ve Almanya arasında yoğunlaşıyor. Gelecekteki emperyalist saflaşmanın da bu güçler arasında olması kuvvetle muhtemeldir. Bugün açısından baktığımızda ABD ile Rusya-Çin arasında her alanda karşı karşıya gelme durumu söz konusudur. AB, bu saflaşmada parçalı bir görünüme sahiptir. Fransa genellikle ABD yanında yer alırken Almanya daha orta yollu, tavrını açık etmeyen bir politika izliyor. Çelişkilere derinleşmesine paralel AB’deki belirsizlik halinin belirginleşmesi çok da uzak bir geleceğe ait değildir. Bu anlamıyla ABD, esas tehlike ve tehdit olarak gördüğü Çin ve Rusya’ya karşı daha hasmane bir politika izlerken; Rusya ve Çin bloğuna kaymasını önleme amacıyla AB’ye ise sıkı markajla birlikte kendi safında tutma politikası izliyor.

Petrol savaşları, fiyatla oynamanın ve Rusya’yı sıkıştırmanın ötesinde bir anlam ifade ediyor. Daralan pazar alanları, düşen kâr oranları ve ABD’nin zayıflayan nüfuzu bir dönemin sonuna hızla yaklaşıldığını gösteriyor. ABD her ne kadar ekonomik ve politik alandaki geriye gidişi durdurmaya çalışsa da kapitalist ekonomi yasalarının hükmü sürüyor. Başat olan emperyalist güç yavaş yavaş ömrünü tamamlıyor. Bu süreç yeni bir paylaşım savaşının da işaretlerini veriyor.

Koronavirüs ve Sınıfsal Ayrımlar

Salgın kapitalist sistemi sadece sağlık sisteminin yetersizliği üzerinden tartışmaya açmadı. Teorik, politik, felsefi ve ideolojik olarak da sorgulama zeminini güçlendirdi. Çok geçmeden burjuva ideologlar arasında sisteme dair öngörüler, tehlike çanları vb. Yorumlar yapılarak oldu. Sınıf mücadelesi penceresinden bakıldığında salgının açığa çıkardığı kapitalizm yapısal krizinin derinleşmesidir. Bunu takiben egemen sınıfların iktidarını korumak için devleti daha fazla merkezileştirme çabası, ezilenler üzerinde baskının artırılması adım adım uygulanıyor. Ezilenlere karşı kullanılan zor aracı, zora karşı zor kullanılması önünü açıyor.

Koronavirüs perdesini araladığımızda daha boyutlu ve sınıfsal bir meseleyle karşı karşıya olduğumuzu görüyoruz. Salgının insan hayatı üzerinde yarattığı tahribat madalyonun bir yüzü-yken, kapitalist düzen için yarattığı tahribat diğer yüzüdür. Bu tahribata salgın sonrası yaratacağı yıkım da eklenecektir. IMF eski başkanının "150 yılın büyük durgunluklarından daha büyük ve derin olacak" demesi kapitalizmin yapısal krizinin derinliğini de göstermiş oluyor.

2008 krizi, mali piyasalarda patlak verdi. Çok geçmeden kapitalizmin aşırı üretim krizini ortaya çıkardı. 30 yıldır neoliberal sermaye birikimiyle dünyada sömürmedik yer bırakmayan emperyalist sermaye devasa birikim sağladı. Aşırı üretimi emecek ve yeniden üretimi sağlayacak pazar alanlarının sınırına dayanıldı. Yeni yatırım alanları bulamayıp atıl kalan sermaye miktarı büyüdü. Sermayenin önündeki en büyük engel kendisi oldu. 12 yıl geçmesine rağmen yapısal kriz aşılamadı. Daha önceki yapısal krizler yeni sermaye birikim süreçleriyle aşıldı. Teknolojik gelişme, pazar alanlarındaki genişlik buna olanak tanıyordu. Geline nokta, sermaye birikim sürecinin önünü açacak teknolojiler, pazar alanları ve iş gücü bakımından kapitalizm sınıra dayandı. Nano bilişim, yazılım uzay, robot teknolojileri ne gönenç günleri yaratıyor ne yeni üretim modeli açığa çıkarıyor ne de krizden çıkarabiliyor. Bunun kaçınılmaz sonucu olarak ka-

pitalizm kriz içerisinde debeleniyor. Salgın bu krizi derinleştirmiş durumda. Burjuva ekonomist Raubini "daha büyük bunalım" derken tam da bunu söylemek istiyor. 2008 sonrası ABD'nin hakim güç olarak kurduğu dünya sistemi çöküyor. ABD emperyalizmi ekonomik, siyasi ve askeri güç olarak önemli bir yere sahip olsa da bu emperyalistler arası güç dengesini elinde bulundurduğu anlamına gelmiyor. Moda deyimle "tek kutup-

mik, siyasi ve askeri ilişkilerini geliştirdi. Suriye paylaşım savaşı ABD'nin güç kaybetmesini bariz biçimde görünür kıldı. ABD yıllardır hakim olduğu Ortadoğu'da Rus emperyalizmine önemli bir alan kaptırdı. Emperyalistler arasındaki bu hegemonya krizi paylaşılmış olan pazar alanlarının yeniden paylaşımı savaşını (3. EPS'yi) her geçen gün daha da yakınlaştırıyor. Emperyalist düşünce kuruluşları "ABD-Çin arasında başlayacak olan 3.

olamaz. Feodalizmden kapitalizme geçişte feodalizm kendiliğinden çökmemiştir. Avrupa tarihi bu anlamıyla en kanlı savaşlarla doludur. Kapitalizmden komünizme geçiş de proletaryanın sınıf savaşlarıyla iktidarı burjuvaziden devrim yoluyla alarak ilk aşamasıyla (sosyalizmle) başlayacaktır. Kapitalizmi çökertecek olan bu sınıf savaşları olacaktır.

Egemen sınıflar krizlerin tüm yükünü işçi sınıfı ve ezilen kesimlere yükler.

lu dünya" '90'ların ortasından başlamak suretiyle aşama aşama "çok kutuplu dünya"ya dönüştü. Rusya ve Çin'in gelişip güçlenmesi, ABD'nin dünya sistemine karşı örgütlenmeler (ŞİÖ gibi) kurmaları, ekonomik ve siyasi hamlelerle gelinen aşamada emperyalistler arası güç dengesinin bozulmasıyla sonuçlanmıştır. ABD'nin Rusya ve Çin'i engelleme politikaları başarısız oldu. 2008 krizinden Çin'in etkilenmeyip istikrarlı bir büyüme oranı yakalaması bu dengenin önemli bir etkeni oldu. ABD'nin ekonomik olarak güç kaybetmesi, pazar alanlarında da nüfuzunun azalmasını beraberinde getirdi.

Çin ve Rusya pazar alanlarında ekono-

dünya savaşı için son on yıl" tahmini yapıyor. Nitekim kapitalizmin yapısal krizi ve hegemonya krizi tarihte de görüldüğü üzere savaşta çözülmektedir. Tarihçi John Gray "Tarihsel bir dönüm noktasını" virüs için yapsa da özünde virüsün açığa çıkardığı ekonomik ve siyasi krizin yaratacağı, bir dönüm noktasına vurgudur.

Burjuva ideologlar kapitalist sistemin içinde bulunduğu nesnel gerçekliği, biraz dolambaçlı bir dille olsa da, kendi ait oldukları sınıfın çıkarlarını esas alarak dile getiriyorlar. Bu nesnel sorgulamadan kapitalizmin kendiliğinden çökeceği sonucu çıkarılamaz. Sınıflı toplumlarda bir sınıfın yerini diğerinin savaşsız alması söz konusu

Devletin tüm imkanları sermayeyi kurtarmak için kullanılır. Kurtarma paketleri, yasal düzenlemeler ve fiili uygulamaların tamamı kriz içindeki sistemi yeniden organize etmek içindir. Ezilenlerin örgütlenme başta olmak üzere tüm sosyal hakları budanır-gasp edilir. Kölece bir yaşam dayatılır. İşsizlik çığ gibi büyür. Temel tüketim maddelerine ulaşılmaz hale gelinir. Yoksulların maddi gücü karaborsaya yetmez. İşsizliği, yoksulluk ve açlık takip eder. Geniş kitlelerin elinde avucunda hiçbir şey kalmaz. Buna karşın egemen sınıflar bir yandan baskı ve şiddeti artırır, bir yandan da milliyetçiliği-şovenizmi körükler. Her ikisi de burjuva iktidarını güvenceye almak, kitlelerin ayaklanmasını önle-

mek ve sisteme olan tabiliğini devam ettirmek amaçlıdır. Ezen ulus, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerle karşı karşıya getirilerek birlik, dayanışma ve mücadelenin önü kesilir.

Hakim sınıfların toplumu şovenizme ayırıştırma çabası, geniş kitlelerin sefalet içindeki maddi yaşamın gerisinde kalır. Kriz koşullarında hiçbir dayanağı olmayan yoksul halk yaşamını devam ettirme sorunu karşısında bir araya gelir. Kitleler sefaletin, yokluğun ve yoksunluğun dibine ulaştığı noktada kapitalizmin zor araçlarına karşı kendi zor araçlarını yaratır. Kendiliğinden oluşan bu doğal örgütlenmeler ve hareketler giderek artar. Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki yoksul mahallelerde bulunan mafyaların salgında halkın gıda, su, ilaç ve diğer ihtiyaçları karşılamak için birleşmeleri bu durumun somut örneğidir. Ezilen sisteme karşı kendi alternatifini yaratmaktan geri durmayacaktır. Sistemle olan çelişkilerinin derinleştiği noktada devrimci bir öznenin varlığı söz konusu değilse kendi alternatifini yaratacaktır. Zira söz konusu olan yaşam ve ölüm arasındaki ince noktada, sistemin ölüme sürüklediği kitlelerin yaşamını devam ettirme mücadelesidir.

“Bütün buhranlar resmiyeti bir yana bırakır, dış kabukları soyar, artık işe yaramaz olanı siler atar, yeni kaynakları güçleri açığa çıkarır” derken Lenin yoldaş tam da bu gerçekliğe vurgu yapar. Devrimcilerin, krizin ortaya çıkardığı bu “yeni kaynak ve güçler”den son sınırına dek yararlanması gerektiğini öğütler-öğretir.

Krizler bir yandan baskı ve şiddeti hiç olmadığı kadar artırırken bir yandan da hakim sınıflarca topluma kabul ettirilmiş kurulu düzenin kitlelerin bilincinde sorgulamaya yol açar. Bu sorgulama maddi yaşamın ağırlaşmasıyla öfke patlamasına dönüşür. Dolayısıyla krizler, muazzam bir devrimci dinamik ve fırsatlar yaratır. Kurulu düzenin, tek doğru ve yaşanılabilir bir sistem olduğu halesi kitlelerin düşüncesinde tuzla buz olur. Yeni bir alternatif arayışı ortaya çıkar. Bu durum krizin baskı, şiddet, açlık, katliam, yoksulluk yüzünün ardından yükselen ve asıl görülmesi gereken bununla da kalmayıp devrimci özneler tarafından körüklenmesi gereken yandır.

Ekonomik, siyasi, iklim, gıda, su, salgın gibi krizler kapitalist sistemin en

zayıf olduğu dönemlerdir. Kitleler üzerindeki kontrol, denetim, tahakküm mekanizmaları zayıflar. Sistemin haklılığı, meşruluğu, güvenilirliği daha fazla sorgulanır. Yaşamın giderek zorlaşması kitlelerin şu veya bu şekilde bir araya gelmesinin zeminini güçlendirir. Krizler, sistemin sistem olarak görülmediği ekonomik taleplerin siyasi taleplere dönüşeceği, kitlelerin kendi mekanizmalarını kuracağı sistemden kopma-kırılma zamanıdır.

Devrimci öznelerin, tarihsel misyonunu oynamasını zorunlu kılan bir süreçten geçiyoruz. Objektif koşulların uygunluğu, toplumsal muhalefetle biriken basınç, zulmün artışı, kitlelerdeki patlamayı yakınlaştırırken, bu patlama sübjektif gücün hazır olmasını beklemeyecektir. Tersine sübjektif güç kitlelerdeki hareketlenmeler hazır ve hazırlıklı olmak zorundadır. Hakim sınıfların eskisi gibi yönetemez olduğu bir dönemde dalgalanmaların olacağını öngörmek yeterli değildir. Mesele KP'nin misyonunun bundan daha öte olmasıdır. Tarihsel misyon, sınıf mücadelesine önderlik etmek bunun için anın ruhunu devrimci dinamikleri, ezilen halk kitlelerini iktidara taşıyacak biçimde yararlanmaktır.

Dünyada ve Türkiye'deki politik durum, krizlerin derinleşeceği, savaşların şiddetleneyeceğini, baskı, zulüm, katliamların artacağını, kitlelerde dipten dalgalanmalar olacağını gösteriyor. Devrimci özneler bu gelişmelere paralel konumlanmak zorundadır. “Savaşmaya hazırlanmak gerek, savaş kaçınılmazdır, geliyor, gelecek.” (Lenin) Bu anlamıyla süreç devrim için tarihsel bir fırsat niteliği taşıyor. Bu fırsatın kaçırılması devrimin onlarca yıl geriye gitmesi anlamına geliyor. Krizler, devrimci öznelere güçlü bir manevra alanı yaratır. Politika üretme ve uygulamaya daha elverişli olanaklar sunar. Devrimci özneler için gelişme, güçlenme ve yenilenme imkanıdır da.

Bozkırı tutuşturacak kıvılcımın çakılmasının an meselesi olduğu zamanları yaşıyoruz. Bu kıvılcımı yangına çevirecek yegane güç Komünist Parti'dir. Egemenler tarihin çöplüğüne kendi rızasıyla gitmeyecek, onu, tarihin çöplüğüne KP öncülüğünde proletarya ve ezilenlerin iktidar hedefli devrimci mücadelesi götürecektir.

Lübnan'da eylemler yeniden başladı: “Virüsten ölmezsek açlıktan öleceğiz”

HABER MERKEZİ- Lübnan'da koronavirüs sürecinde ilan edilen sokağa çıkma yasaklarıyla duran halk ayaklanması yeniden başladı. Lübnan'da halk, “Virüsten ölmezsek açlıktan öleceğiz” diyerek yeniden sokakları doldurdu.

Lübnan'da, geçen ekim ayında, mezhebe dayalı siyasi sistemi, ek vergiler, ve hayat pahalılığını protesto amacıyla başlayan eylemler koronavirüs salgını bahanesiyle

geceleri sokağa çıkma yasağı getirilince durdu. Ancak, bu süreçte ekonomik anlamda iyice zorlanan halk, “Virüsten ölmezsek açlıktan öleceğiz” diyerek tekrar sokakları doldurdu.

Trablusşam kentinde, genç-yaşlı binlerce kişi Teravih namazı sonrasında ‘açlık devrimi’ diye nitelendiği eylemde buluşarak hükümeti protesto ediyor.

Ekvator'da koronavirüs: Ölüler sokaklardan toplanıyor

HABER MERKEZİ- Ekvator'da özel şirketler tarafından parça parça edilmiş sağlık sistemi bütünüyle çöktü. Koronavirüsün ortaya çıkmasından 2 ay sonra tespit edilen ülkede, ölen insanlar sokakta bırakılıyor.

Güney Amerika ülkesi Ekvador'da, koronavirüs sebebiyle birçok kişinin hayatını kaybetti. Hastanenin ardından morglarda da yer kalma-

ması üzerine halk ölümlerini sokakta bırakmak zorunda kaldı.

Yaklaşık 17 milyon nüfuslu ülkede Covid-19 salgını sonrası kamu sistemi çöktü. Hastaneler yatak yetersizliğinden dolayı yeni hasta kabul edemez duruma geldi. Sağlık kuruluşlarının morgları dolup taşarken, cenazeler dahi defnedilemiyor.

KATLEDİLİŞİNİN 47. YILINDA ONUN FİKİR

ADI DİLİMİZDE SAĞ

Lenin; “Tarihte hiçbir sınıf kendi içinden, hareketi örgütlenme ve yönetme yeteneğinde olan kendi politik önderlerini, öncü savaşçıları yaratmadan egemenliğe ulaşmamıştır” diyor. Dünya devrim hareketlerinin etkisiyle meydanları tutuşturan, ezenlere karşı başkaldıran kitleler kendi önderlerini de yaratmıştır. İşte böylesi bir süreçte mücadelenin bağrından Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya genç devrimci ve komünist önderler olarak çıkmıştır. İbrahim Kaypakkaya’yı diğer devrimci önderlerden ayıran bir çıkışı değil, kopuşu ifade eden komünist karakteridir. O, revizyonizmden net kopuşun yanında, Kemalizm, ulusal sorun, ülkemizde devrimin yolu ve sınıfların tahlili gibi temel meselelerde de küçük burjuva-oportünist hareketlerle arasına keskin ayırım çizgileri koymuştur.

Kaypakkaya yoldaş Marksizm’i kendisine bir eylem kılavuzu olarak belirlemiş ve bu berrak kavrayıştan dolayı da devrimin temel sorunlarına oluşturduğu yanıtta komünist bir niteliğe ulaşmıştır. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısını MLM biliminin ışığında incelemiş ve çıkardığı sonuçla devletin niteliğini saptamış ve tüm bunlar onu devrimin yolu konusunda ertelenemez görevlerin tayinine sürüklemiştir. Devrimin ancak KP önderliğinde gerçekleşeceği netliği Proletarya Partisi’nin ve Halk Ordusu’nun kuruluşunun ilanı ile tamamlanmıştır. O döneminin açığa çıkardığı diğer devrimci önderlerden farklı olarak sistemin tüm dokularını deşifre ederek parçalamış, tüm yönleriyle açığa çıkarmış ve bu yapının yıkılması için temel görevleri saptamıştır.

Onun büyük bir cesaretle dillendirdiği fikirlerinin, aradan geçen 48 yıllık zaman dilimine rağmen geçerliliğini ve güncelliğini koruyor olması, fikirlerine kaynaklık eden MLM biliminin rehberliğinde ülke gerçekliğinde somutlanmış olmasıdır. Onu aşma ve yenileme adına yola düşenlerin, onun çizgisinden sapanların demirledikleri limanın sistem içi mücadele olması bir tesadüf değildir. “Yenilenme” diye ifade edilenin komünist çizginin

“aykırılıklarını” terk etmek olduğu ve sistemin kabul edilebilir çizgisinde buluşma olduğu artık aşıkardır. Komünist çizginin ilan edildiği günden bugüne, kendini her türlü ideolojik saldırı ve kuşatmaya karşı koruduğu ölçüde “aykırı” ya da “dogmatik” oluşu temsil ettiği sınıfın çıkarları ve kurtuluşu uğruna yürüttüğü çetin mücadeleden vazgeçmemesindedir.

48 yıllık tarihsel birikim, geçilen çetin mücadele kavşakları, oluşturulan birikim ve deneyime bakıldığında komünist partisi içten ve dıştan yönelen tüm ideolojik kuşatma ve saldırılara karşı kararlılıkla mücadele yürütmüştür. Bu duruş ve kavrayış önderinden kendisine devredilen bir mirastır ve her kuşatma bu tarihsel sorumluluk ve görevle yerine getirilmiştir.

Kaypakkaya yoldaş içinde bulunduğu koşullarda komünist çizgiyi inşa etme mücadelesini başta revizyonizm olmak üzere her türden küçük burjuva ideolojiye karşı yürüttüğü mücadele ile gerçekleştirmiştir. Şefik Hüsnü TKP’sinde temsilini bulan revizyonizmin ipliğini pazara çıkarmakla kalmamış, Türkiye proletaryasının ve ezilen halkın gerçek öncüsüne kavuşmasını da sağlamıştır. Revizyonizme indirdiği darbeyle sadece reddi ilan etmemiş aynı zamanda işçi ve köylülerin gerçek öncüsüne kavuşmasını da sağlamıştır. Bu nedenledir ki Kaypakkaya yoldaş sadece yıkım değil inşa görevini de doğru biçimde kavramış ve hayata geçirmiştir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA’NIN GÖRÜŞLERİNİ YENİLEMEK Mİ, YENİLMEK Mİ?

İbrahim yoldaşın 48 yıl önce ortaya koyduğu tezlerin tümü bugün güncelliğini ve geçerliliğini korumaktadır. Onun fikirlerinin hayata geçirilmesi ve belirlediği savaş yolundan yürünmesi ancak kavganın ateşten gömleğini giymekle mümkündür. Bu cüreti kuşanamayanların, bir süre sonra “Kaypakkaya’yı güncellemek” adına çıktıkları yolda, yenilmeleri ve savrulmaları boşuna değildir.

“Yenilenme” iddiasıyla yola çıkanların ülkemizde devletin niteliği ve karakteri konusunda kabul edilen fi-

kirlerin tümü bu dönem içinde tepetaklak olmuş ve sistem sınırları içinde mücadele durağına tutunabilmiştir. “AKP faşizmi” ile “AKP faşizmine karşı mücadele” söylemi ile temsilini bulan bu anlayışların devrim ve siyasal iktidar mücadelesi uzun bir dönemdir “AKP faşizmini” yıkmakla sınırlanmış durumdadır. İktidara hangi faşist kliğin geleceğinden “bağımsız” olarak sürdürülen bu kavga, kitlelerin bilincini de dumura uğratmaktadır. Faşizmin ülkemizde AKP ile koyulaşan renginden dem vuranlar, Kemalizm ve faşizm konusunda kafaları fena halde karışık olanların ürettiği teorilerdir. Faşizmi bir devlet biçimi olarak en azından bir dönem de olsa kabul edenlerin dünyası ve rüyası AKP ve Erdoğan’la sınırlanmış durumdadır.

Bu anlayışların kitlelere taşıdığı bilinç ise esas olarak devlet iktidarının yıkılması, proletaryanın kendi iktidarını kurması değil, halkın başka bir faşist klik tarafından sömürülmesidir. Kitlelerin faşist devlet yönetimi altında ezildiği, sömürüldüğü, soluksuz bırakıldığı, tüm demokratik haklarının elinden alındığı gerçeği rafa kaldırıldığı günden bugüne bir dizi reformist, tasfiyeci ve küçük burjuva devrimci hareketin sistemin başka bir faşist kliğinden medet umması proletaryanın sınıf çıkarlarından uzaklaşmanın bir tezahürüdür. Sadece ülkemizde yapılan seçimlerde geliştirilen politikalara ve ittifaklara bile bakıldığında bu gerçek en çıplak şekilde görülecektir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş devletin niteliğini tahlil ederken meselenin bu kısmına dair net bir cevap vermiştir: “CHP’nin devletçiliğinden ilerencilik, devrimcilik keşfeden “sosyalist” (!) Hitler faşizminin de ‘devletçi’ olduğunu görmeyecek kadar kör, kafasız budalanın tekidir.” Komünistlerin tüm bu süreçlerde “aykırılıklarını” ortaya koyan politikalarla hem devlete karşı hem de reformist ve tasfiyeci hareketlere karşı geliştirdiği mücadelenin “dogmatizm” ile yaftalanması da elbette tesadüf değildir. Tasfiyeciliğin rüzgarı ile dönemin ruhunu ve kitlelerin taleplerini yakalamakla övünen “devrimci öznelerin”, rüzgarın akışına karşı mücadele edenleri dogmatizmle eleştirmeleri de anlaşılırdır. Çünkü

komünist çizgi kendisini sistemin belirlediği hatta, bu mücadelenin yaratacağı kısıntılarla yetinmez, o sistemi hedef alır ve sistemi tüm hücreleriyle alaşağı etmeye yönelir. O kitlelerin taleplerine kulak verir ancak bununla yetinmeyerek, onları siyasal iktidar mücadelesine kanalize eder. Sistemin başka bir faşist kliğini kurtuluş adresi olarak göstermez. Bu kliğin iktidara gelmesi için mücadele etmez ve bu amaçla yürütülen bütün mücadeleleri teşhir eder.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı yenileme iddiasıyla yola çıkanların yöneldikleri diğer temel konu Kürt ulusal sorunudur. O, ülkemizde ulusal soruna dair yaptığı değerlendirme ve tespitlerde sadece geçmişe değil aynı zamanda geleceğe de ışık tutmuş ve bu ışık her daim yanmıştır. Ulusal soruna Leninist yaklaşımı, ülkemiz gerçekliğine hiçbir tartışmaya yer bırakmaksızın net biçimde uyarlamıştır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini ulusal soruna yaklaşımda temel ilke olarak belirlemiş ve komünistlerin ulusal sorun konusundaki bakış açısını belirlemekle kalmayarak bu ko-

İRLERİ ELİMİZDE SÖNMEZ BİR MEŞALE, RSILMAZ BİR KALE!

nudaki görevlerini de tayin etmiştir. İbrahim Kaypakkaya'yı güncelleme görevini kendilerine tayin edenlerin öncelikle redde soyundukları ulusal sorunun çözümünde geliştirilen il-kelerin reddi olmuştur. Kaypakkaya yoldaşı her konuda güncelleme uğra-şına düşenlerin tıpkı son örnekte de olduğu gibi konakladıkları yer ulusal hareketin belirlediği bahçenin içi ol-muştur.

Proletaryanın ideolojisinden kopuş ve

Diğer tüm sorunlarda olduğu gibi ulusal soruna da proletaryanın çı-karları doğrultusunda bakmayı rafa kaldıranlara, ulusal hareketin müca-delesine eklenilen, onun milliyet-çi taleplerinin bayraktarlığını yapan, proletaryanın kendi bağımsız bay-rağını bırakarak ulusal burjuvazinin bayrağını taşıyanlara İbrahim Kay-pakkaya yoldaşın yaptığı belirlemeyi bir kez daha hatırlatıyoruz: ..."dör-düncü olarak, milliyeti ne olursa ol-sun, bilinçli Türkiye proletaryası çe-

desteklemeyecektir; yani, Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetinecek, onun ötesine geçmeyecektir." (Bütün Yazılar, İbrahim Kaypakkaya)

"Yenilenme" olarak formüle edilen gerçek, esas olarak İbrahim Kaypak-kaya yoldaşın belirlediği komünist çizgiden arınma ve reformizmi ku-şanmadır. 48 yıllık yürüyüşte "aşma" iddiası ise yola çıkanların neyi aştıkları- rına bakıldığında, neyden arındıkları da daha net anlaşılacaktır. Ya siste-min temsilcileriyle yan yana saf tu-tulur hale gelinmiştir ya da savaş ve mücadele kaçkınılığında temsil bulan kavga teorileri geliştirilmiştir.

ONUN YAKTIĞI MEŞALE YOLUMUZU AYDINLATMAYA DEVAM EDECEK!

"Marksizm bizi, sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerinin en doğru, aslına en uygun ve nesnel olarak doğrulanabilir, denetlenebilir bir hesabını yapmaya zorunlu kılar. Biz Bolşevikler, bu kurala, bilimsel temellere dayanan bir siyaset bakımın-dan kesinkes zorunlu olan bu kurala her zaman bağlı kalmak zorundayız." (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, s. 24, Lenin)

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, içinde bulunduğu koşulları MLM biliminin rehberliğinde inceleyip analiz et-mekle sınırlı kalmayarak, ülkemiz proletaryasının ve ezilen yığınlarının kurtuluş yolunu açmıştır. Ardıllarına düşen görev onun düşüncelerini sınıf mücadelesinin pratiği içinde geliştirmek ve milyonların elinde bir silaha dönüştürmektir.

Onun belirlediği rotadan sapmadan yürüyen Proletarya Partisi gerçekleştirdiği 1. Kongresi'nde de bu kararlılığını bir kez daha yenilemiştir. Meselenin sadece savaş çizgimizin korunması olmadığı belirtilerek bu çizginin kavranması ve geliştirilmesinin önündeki engelleri kaldırmaya da yönelmiştir. Bu irade ancak Proletar-ya Partisi'nin tüm kadro ve militanları

tarafından kavrandığı ve benimsendiği ölçüde hayata geçirilecek ve başa- rıya ulaşacaktır. İbrahim Kaypakkaya yoldaş içinde bulunduğu koşullarda kendini kuşatan ideolojik engellerin tümünü ustalıklı aşarak komünist kimliği kazanmıştır. O ne burjuva ideologlara ne de düşmanın ördüğü sınırlara hapsolmayı değil o sınırları parçalamayı kendine görev belirlemiş ve gerçekleştirmiştir. Bugün yapma- mız ve yoğunlaşmamız gereken de budur.

Düşman kavrayışı ancak, sınıf müca- delesinin engin bir deniz olduğunu kavramakla mümkündür. Cüret ve ce- saret ancak bu kavrayışa ulaşıldığında açığa çıkabilecektir. Katledilişinin 47. yılında ondan bize miras kalan komü- nist kimliğin kuşanılması, işçi sınıfı ve ezilenlerin haklı ve onurlu mücade- lesine militanca atılmakla mümkün olacaktır. Düşman korkularını bertaraf etmek için dizginsiz ve topyekün saldırıyor ve bu kuşatmanın yarılma- sının tek yolu Halk Savaşının geliştiri- lmesiyle mümkün olacaktır. Bunu başarmak için bugün sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu sayısız fırsat söz konusudur ve sorun bu fırsatların ustalıklı değerlendirilmesine kalmak- tadır.

Açlık ve yoksullukla, işsizlik ve borç- la yaşamını sürdürmeye çalışan işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu an- cak gerçek öncüsüyle buluştuğunda mümkün olacaktır. Kaypakkaya yol- daş 50 yıllık suskunluğu parçalamak- la, "komünistlik" adına sahnede rol alanları deşifre etmekle yetinmeye- rek onlardan kalan izlerin tümünü silmeye yönelen bir cüretle mücade- lesini yürüttü. Bugün de kavranması, kuşanılması ve büyütülmesi gereken bu cürettir. Onun 90 günlük sükutun- nın nedeni, deşifre ettiği sırların ve kuşandığı bayrağın rengidir. Tüm le- kelerden arındırarak göklere çektiği bayrak 48 yıldır elden ele, aynı titizlik ve onurla taşınmaktadır, taşınacaktır.

uzaklaşmanın yarattığı bu gidişatın, pazarda alıcı bulması için çığırkanlık kısmında geliştirilen "sosyal şoveniz- min etkilerinden sıyrılma", "Kürt ulu- sunun acılarına ortak olma" ve niha- yetinde "Kürt hareketinin mücadelesi ile dayanışma" en çok bilinenlerdir. Proletaryanın diğer tüm meselelerde olduğu gibi ulusal sorunda da kendi bağımsız çizgisini terk etmenin yarat- tığı bu trajik sonda, geride bırakılan temel konulardan biri de ulusal sorunun gerçek çözümünün ancak komünistler tarafından gerçekleştirile- ceğidir. Bu görev hiç tereddütsüz terk edilmiş ve bir kenara bırakılmıştır.

şitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri müca- delede tamamen tarafsız kalacaktır. Bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt Milli Hareketi içindeki Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelen eğilime asla destek olmayacaktır; burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir; Kürt burjuvalarının ve toprak ağaları- nın kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleyi kesinlikle

KOLEKTİF DOĞRULTU

'71 Devrimci Çıkışı ve Komünist Bir Kopuş Olarak İBRAHİM KAYPAKKAYA

1960'ların ortalarından başlayan ve '70'li yılların başına uzanan süreç, dünyada ve Türkiye'de büyük toplumsal gelişmeler yaşandığı, ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerinin gelişme gösterdiği ve sınıf mücadelesinin sıçramalı gelişim kaydettiği bir dönemi tariflemektedir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın ve özelde de öğrenci gençliğin mücadelesinde doğrulama ve canlanma açığa çıkmış, mücadele genişleyerek keskinleşmişti. Mustafa Suphiler'den sonra Türkiye Devrimci Hareketi (TDH)'nde yaşanan sessizlik sona ermiş denilebilir ki "ölü toprak" yavaş yavaş atılmaya başlanmıştır. Bu dönemin gençlik mücadelesi bağlamında bir diğer özgün yanı da '68 Hareketi'nin gençlik içerisinde boy verip yaygınlaşırken aynı zamanda Türkiye devrim mücadelesine önderler yaratan bir muhteva barındırmasıdır.

Bu dönemde yine uluslararası komünist hareket içerisindeki tartışmalar, modern revizyonist etkileri, militan kitlesel yükselişe paralel olarak kırmaya; ideolojik-politik temeldeki saflaşmalar da hızlanmaya başlamıştı. Yaşanan kırılma ve saflaşma on yılın sonuna doğru '68 Hareketi ile daha ivmelenmeye başlamış yeni bir dizi tartışmayı beraberinde getirmişti. Verili objektif koşullar Türkiye'deki devrimci hareketlerin nüvelerini oluştururken TİP (Türkiye İşçi Partisi) içerisinde kümelenen reformist-revizyonizmin ve devrimci dönüşümün berrak bir biçimde saflaştığı bir durumu ortaya çıkardı.

'68 gençlik hareketi, dünya devrim mücadelelerinin bir yansıması olarak ülkemizde filizlenip boy vermiştir. Sınırları ve yarattığı etki gücü ile gençlik hareketi olmanın ötesinde, ülkemiz devrim mücadelesinin temel fikirlerinin ve hareketinin doğuşuna vesile olmuştur. THKP/C, THKO ve TKP/ML'nin doğuşu bu kalkışmanın içinde olmuştur. Gençlik hareketi, işçi sınıfının mücadelesi, köylülerin toprak işgali ile yükselen mücadelesinde kitleler henüz öncüsünü ve önderini bulmuş değildir. Bu toplumsal kalkışmaların incelenmesi, doğru so-

nuçların çıkarılması ve tüm bunların toplamında ülke devriminin yolunun tayin edilmesi ancak MLM biliminin ışığında bu toplumsal kalkışmaların incelenmesi ve sonuçların çıkarılması ile mümkün olacaktır.

İbrahim Kaypakkaya salt mücadele içerisinde bir militan, mücadelenin bir parçası olma haliyle sınırlı değildir. Kaypakkaya yoldaş bu sıradan duruşun ötesindeydi. O hareketin yasalarıyla ilgileniyor, gelişmesinin nedenleri ve araçları üzerinde yoğunlaşıyordu. Onun araştırma-inceleme

üzerine tezlerini ortaya koymuştur. TİİKP'nin revizyonist önderliği cephesinden MLM'yi sahiplenen ve mevcut anlayışa savaş açan kadroların katledilmek istenmesi olarak karşılık bulan bu ideolojik netleşme Kaypakkaya önderliğindeki kadroların kopuşunu ilan etmesiyle Komünist Partisi'nin inşası için somutlaşır ve 24 Nisan 1972'de Proletarya Partisi'nin kuruluşu ilan edilir.

O'NU KAVRAYALIM, KAVRATALIM!

Kaypakkaya'yı kavramak, onun yaşa-

Yirmi dört yaşında komünist bir önderi yaratan koşullar bugün de vardır. Anti-faşist, anti-empyalist, anti-federal mücadele hattıyla Halk Savaşı Stratejisi'nin içinde dinamik bir güç olan gençlik, Halkın Birleşik Cephesi'nin lokomotiflerinden biridir. Gençliğin iktidar savaşındaki misyonu, Kaypakkaya yoldaşın KP'nin varlığının ve önderliğinin zorunluluğunu kavramasındaki bilinci içinde barındırır. Reformizm ve düzençilik rüzgarına karşı yürüyen önder yoldaş, maceracı küçük burjuva çizgiden kopuşunu da gerçekleştirmiştir. O aynı zamanda o dönem içerisinde öğrenci gençlikte yaygın bir biçimde var olan yarı aydın sınıfsal karakterden sıyrılıp tam anlamıyla proleter bir kimliğe bürünmüştür. Bundandır ki onu 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden köylülerin toprak işgallerine uzanan süreçlerde görmek mümkündür.

Günümüz gençlik hareketlerinin de reformizmin içinde debelenmediği, hak talepleriyle ve sistem içi arayışlarla bir mücadele hatında olduğunu söyleyebiliriz. '71 Devrimci Kopuşu'nun içinde barındırdığı oportünizm ve reformizmden kopuş ve politik iktidar bilincinin kuşanılması bugün de en büyük görevlerden biri olarak önümüzde duruyor.

Faşizmin azgınca saldırılarına karşı ürkekçe ve kırıntı denilebilecek talepler etrafında "devrimci gençlik mücadelesi" yürütmek ve sınıf mücadelesinin görevlerine uygun olarak konumlanamamak, bilinç bulanıklığı getirdiği gibi "devrimcilik", "düşman" "iktidar" gibi kavramların silikleşmesine de neden olmaktadır. Halk gençliğinin yıkım ve inşa dinamiği bunu tersine çevirecek potansiyele sahiptir. Ulaşılabilecek menzile dair bize umut olan gençliğin, birincil görevi bu komünist bilince ve niteliğe sahip olmasıdır. Halk gençliğini kendi sorunları etrafında örgütlemenin, geleceğin fethi için savaşırmanın dahası sınıf bilincini kuşandırmanın biricik adresi, Kaypakkaya yoldaşın bizlere miras bıraktığı halk gençliğinin en ileri örgütlenmesi olan Komsomol saflarıdır. Şimdi bu görev; safları doldurmak, yarını kazanma ve fethetme savaşını yükseltmek biçiminde somutlanmak zorundadır.

ve öğrenme sürecine rengini veren diyalektik materyalizmdir; içine doğduğu tarihi koşullar itibarıyla rastlantı ve zorunluluk yasası, Kaypakkaya özgünlüğünde kendisini üst bir gerçekliğe kavuşturuyor, Türkiye devriminin komünist önderini açığa çıkarıyordu.

İbrahim Kaypakkaya, döneminin diğer devrimci önderlerinden farklı olarak sistemin belirlediği sınırların, Kemalist ideolojinin yarattığı bulanıklıkların tümünü parçalamıştır. İbrahim Kaypakkaya "Türkiye'de Milli Mesele", "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım", "TİİKP Program Taslağı Eleştirisi" ve "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, 2. Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" başlıklı makalelerinde Halk Savaşı, Ulusal Sorun, Kemalizm, parti anlayışı, devrimin yolu ve daha bir dizi konu

diği, fikirlerini inşa ettiği maddi süreci de anlamak demektir. Kaypakkaya sonuç olarak bu maddi sürecin, iç içe geçmiş büyük hareketlerin egemen bilinci parçalaması sürecinin, değişimi zorlayan maddesel hareketin bilinçteki tezahürüdür. Bilinç ve maddi süreç bağımsız süreçler olarak değil, birbirini var eden süreçler olarak ve devrimci bilinç de maddi sürecin bir başka açıdan gerçekleşmesi olarak ele alınabildiğinde doğru kavranmış olurlar.

Kaypakkaya'nın bilinci daha berraktır. Çünkü o, maddi sürecin bilincini, gerçeğin haklılığını, tarihsel meşruluğunu ve geleceğe uygunluğunu bilince çıkarmıştır. Bu diyalektik ve materyalist ilişki kavranırsa onu tam anlamıyla anlamak ve devrimci gençlik mücadelesinde yeniden vücuda getirmek mümkün olacaktır. Kuşkusuz bu görev halk gençliğinin en ileri müfrezesinin yani Komsomolun omuzlarındadır.

Kadına Yönelik Saldırıların ve Baskının Aracı Olarak: Din

Kovid-19 salgını nedeniyle tüm ülkelerde belli "önlemler" alınmıştır. Kapitalist-emperyalist ülkeler başta olmak üzere yarı sömürge yarı feodal ülkelerde alınan bu "önlemler" tüm yetmezliğini somutla yaşanan pratikler ile bir kez daha göstermiştir. Erkek egemen sistem ve sürdürücüsü olan faşist devlet aygıtı salgın sürecinde "evde kal" çağrılarında bulunmuş, işçi ve emekçi kesimlere daha fazla kâr hırsıyla daha fazla üretim dayatmasında bulunarak kendi sermaye çıkarlarını korumuş ve işçi ve emekçi kesimleri ölüme terk edebilme yüzüstülüğünü pişkince göstermiştir. Dünya'da olduğu gibi Türkiye'de de büyükşehirler başta olmak üzere belli aralıklar ile "sokağa çıkma yasağı" "şehirler arası ulaşım kısıtlılığı" gibi bir dizi "önlemler" bütünü ele alınmıştır. "evde kal" çağrıları "sokağa çıkma yasakları" bu süreçte daha fazla 'kadına yönelik şiddet' ve daha fazla 'kadın cinayetlerinin arttığı' "önlemler" bütünü haline gelmiştir. Daha fazla kadının salgın sürecinde ev içinde çalışma modeli, evdeki iş rollerinin daha fazla üstüne yıkılmasıyla ortaya çıkarken kadının ev içi görünmeyen emeği boyutlanmış, toplumsal cinsiyet rolleri alınan "önlemler" kapsamının dışında kalarak büyüyerek katmerlenmiş bir hal almıştır. Ne var ki bu "önlemler" alan erkek egemen faşist devlet "önlemler" almakla yetinmemiş birde bu "önlemler" pekiştirecek aygıtlarını devreye sokmuştur.

Erkek egemen sistemin kadına yönelik politikalarını hayata geçirme, iktidarını sürdürme ve kadına yönelik şiddet noktasında bir dizi aygıtı bulunmaktadır. Bunlardan biri din olgusudur. Din, ortaya çıkışından bağımsız olarak erkek egemen sistemin iktidarını koruma ve sürdürme, kadınları sindirme noktasında bir aracı haline gelmiştir.

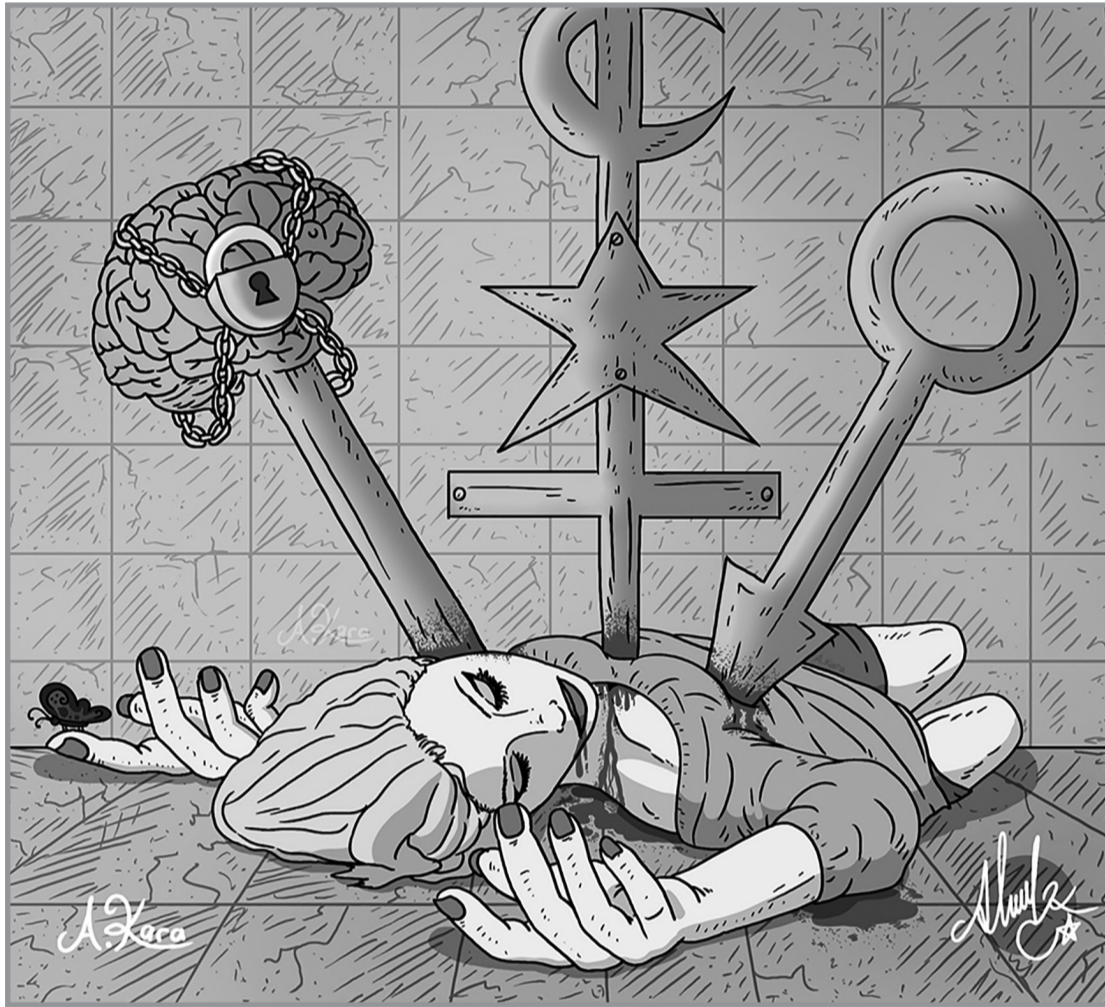
Din, insanın doğayı, doğa olaylarını, benliğini, varoluş amacını anlamlandırma çabalarının bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Feodalizmin parça-

lanmaya başladığı ve kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte dinin etkisi de azalmaya başlamıştır. Her bir aracı kendi sömürü, baskı, katliam, sindirme politikalarına alet etmek için kullanan egemenler dini de bu doğrultuda ele almışlardır. Egemenlerin aracı haline gelen din, hem erkek hem kadına baş kaldırmamayı, isyan etmemeyi öğütlerken özelde erkeğe

edilir. Kadın yalnızca evinde durmaya, çocuk doğurmaya, kocasına hizmet etmeye mahkûm edilir. Kadının eve kapatılması, kocasına hizmeti ve çocuklarına bakımıyla kapitalizmin yapı taşı olan ailenin sürekliliği de garanti altına almış olunur.

Yaşadığımız coğrafyada egemen din olan İslam dinini ele alırsak; İslami-

yönelik düşmanca söylemleri ataerkiyi pekiştirmekte ve yeniden üretmektedir. Diyanet milyonlar harcadığı reklamıyla kadının kocasına hizmetini öğütlemiş, reklama kadınların gösterdiği tepki sonucu "kadın kocasına bir çay bir kek getirmiş, buna bile tahammül edemiyorlar" demagojisiyle sözlerine başlayarak açıklamada bulunan diyanet "Bizim medeniyetimizde kadın görevini yapacak, erkek görevini yapacak. Aile bağları bu şekilde yok edilmeye çalışıyor" diyerek kadının görevinin erkeğe hizmet olduğunu bir kez daha vurgulamıştır. Yine geçtiğimiz günlerde Akit TV'de "İnanan Genç" programında konuşan Dünya Hafızlık Eğitim Derneği Başkanı Mesut Özdemir'in "Bir insan, gerçekten hanımını çok özlemiş dayanmamış iftara kadar beklemiş orucunu hanımıyla da açabilir" deme cüreti dinin gelinen noktada kadınlara yönelik bakış açısı, kadını "yarım akıllı" ve kocasına hizmetten başka bir işe yaramayan olarak gören anlayışının somut halidir. Dinde zaten şöyle buyurmuştur: "Bir adam karısını çağırır da yatağa gelmezse o kadına melekler sabaha kadar lanet eder." Bugün ortaya çıkan tabloda bu anlayışın türevlerinden başka bir şey değildir.

ise kadın üzerinde baskı kurmasını, onu köleleştirmesini de öğütleyerek kadına yönelik baskıyı da bu anlamda iki kat artırmaktadır. Çoğu kadın ise kendini dini inanışı gereği buna boyun eğmek zorunda hissetmektedir.

Tek tanrılı dinlerin ortaya çıkışı ataerkil düzenin ortaya çıkışıyla paraleldir. Tek tanrılı dinler ataerkil düzeni meşrulaştırarak ortaya çıkmıştır. Tek tanrılı dinler aileyi kutsayarak, kadının bedeni üzerinde erkeğin tahakkümünü meşrulaştırarak ataerkiyi kutsamıştır. Tek tanrılı dinlerde güç ve egemen olma erkeğe bahşedilmiştir. Kadın ise zayıf ve duygusal gösterilerek erkeğe ihtiyaç duyan ve her zaman yönetilen bir pozisyondadır. Toplumsal cinsiyet rolleri de din tarafından pekiştirilerek hem kadına hem erkeğe empoze

yet'te halife olmanın iki önemli ölçütü vardır: Arap ve erkek olmak... Arap olma şartına binlerce Müslüman karşı çıkmışsa da erkek olma şartına dair bir sorun görülmemiştir. Çünkü İslamiyet'te egemen olmak yalnızca erkeğe has bir özelliktir. Çünkü İslamiyet'e göre "İşlerini kadına tevdi eden bir millet asla ferah bulamaz" dı ve erkek ailede yönetici ve yönetimden sorumludur, kadında kocasının evinde yönetici, elinin altındakilerden sorumludur...

AKP hükümetleri döneminde de kadına yönelik taciz, tecavüz, şiddet ve kadınların kazanılmış haklarına dönük saldırılar katmerlenmiş, din bir baskı aracı olarak etkin bir rol oynamıştır. Diyanetin, ilahiyat "Profesörleri"nin, bakanların, milletvekillerinin kadına

Tüm bu söylemler dinin ve din aygıtını kullanan erkek egemen faşist devletin kadın kimliğine dair genel bir yaklaşımını ortaya koymaktadır. Şunu unutmamalıyız ki geniş kitlelerin özelde ise geniş kadın kitlelerinin bu anlayışı kabul etmesi, buna göre yaşaması ve şekillenmesidir. Kadınlar olarak bizleri eve hapseden, tek görevimizin eşe hizmet ve çocuk bakımı olduğunu öğütleyen, erkeğe ise tüm gücü ve iktidarı veren dinleri ve anlayışları sorgulama cesaretini gösterebilmeliyiz. Bizleri yargılayan, nasıl giyineceğimizi, nasıl güleceğimizi ve yaşayacağımızı, ne zaman sokağa çıkacağımıza karar verenler karşı örgütlenmeli, örgütlü bilincimizle kadın cinayetlerine, tacize, tecavüze karşı sesimizi ve mücadelemizi yükseltmeliyiz.

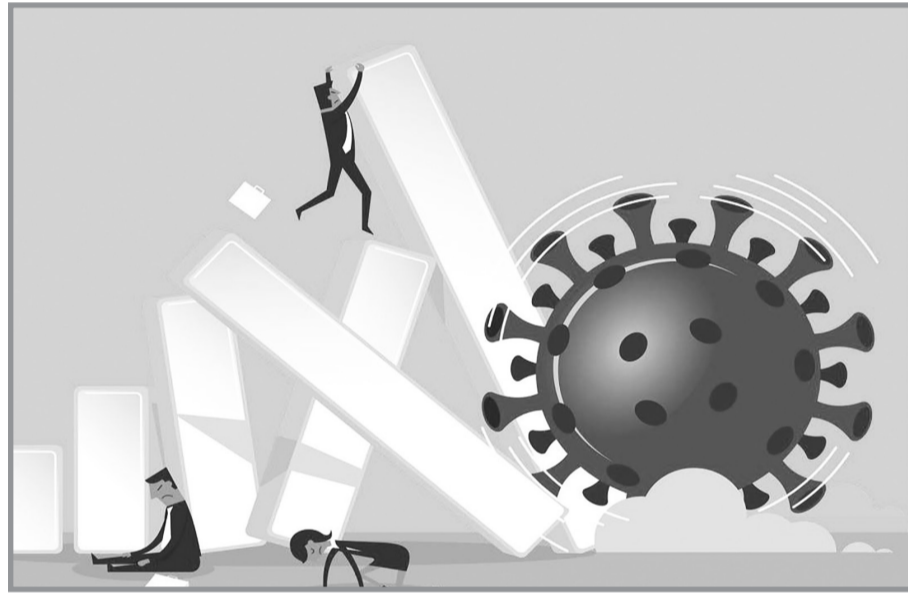
Pandoranın Kutusu; Virüsün Sınıfsal ve Irkçı Niteliği

Koronavirüs, kapitalist sistemde toplumsal ayrışmanın ne derecede boyutlu olduğunu bir kez daha gözle görünür hale getirdi. Sınıfsal, ulusal, dinsel vd. tüm ayrışmaları alenileştirdi. Ezen ve ezilen sınıf arasındaki çelişki tüm katmanlarda en açık biçimiyle görünüyor. Sınıflı toplum gerçekliğinin yansıması olarak bu durum ırkçı, milliyetçi ve şoven yaklaşımların maddi zeminini oluşturuyor. Devlet, esas olarak ezen kesimi kolluyor ve koruyor. Üstün olma hali kriz anında ilk elden korunması gereken kesimi ifade eder. Bunun Türkiye için anlamı devletin Türk-İslam (Sünni merkezli) sentezi üzerine inşa edilmesidir. Bu tekçi zihniyet Türkiye ile sınırlı olmayıp Covid-19 salgını nedeniyle hemen her ülkede görülmektedir. Başka bir ifadeyle virüs ırkçılığı ve şovenizmi artırmıştır.

Egemen sınıflar zenginliklerini, ezilenlerin sefaletine borçlu oldukları halde salgın gibi krizlerde, ezilenleri müsbet olarak gördüklerini açık eder. Sınıfsal, ulusal, dinsel vd. olarak üstün olma düşüncesi, üstün olmayanın her türlü haktan mahrum edilmesi fikrini bağrında taşır. Ve ilk fırsatta kayıtsız şekilde dışa vurulur. Kriz derinleştikçe bu giderek fiili saldırılara dönüşür.

Sarayda yaşayanla kulübede yaşayanın aynı düşünmediği gibi devlet sarayda yaşayan ile kulübede yaşayanın aynı imkanları tanımaz. İngiltere Başbakanı Boris Johnson için tüm imkanlar seferber edilip virüsten kurtarılırken İngiliz emekçiler her gün yüzer yüzer ölüyor. Dünyanın her yerinde yoksulların salgınla mücadele edecek ekonomik imkanları yokken, devlet esas gücünü "salgınla mücadele" adına sistemi kurtarmak için harcıyor. ABD, AB ve Japonya nisan ayı başlarında 7 trilyon dolarlık kurtarma paketi açıkladı. AKP hükümetinin açıkladığı kurtarma paketinde ise yoksul halka dair hiçbir ibare yoktu. Sistem kurtarılmaya çalışılırken nisan ortalarında dünyada vaka sayısı 2 milyona, hayatını kaybedenlerin sayısı ise 150 bine yaklaştı. Bugüne kadar yaşanan tüm salgınlarda (veba, kolera, İspanyol gribi) esas olarak yoksul kesim etkilenmiştir. Tersine tüm imkanlara sahip egemen sınıflar neredeyse hiç etkilenmemiştir. Bu durum toplumsal yapının sınıflara ayrılmasının kaçınılmaz sonucudur. Covid-19 salgınından en çok etkilenen yine yoksullardır. Kapitalizm, işçi sınıfı ve ezilenlere yaşam hakkı tanımaz. New York beledi-

ye başkanının ABD'de virüs nedeniyle ölenlerin büyük kısmının Siyahiler ve "Hispanikler" (Latin Amerika kökenliler) olduğunu açıklaması bu durumun açık ifadesidir. Türkiye'de vaka sayısının Etiler, Bebek gibi zengin semtlerde olmayıp Bağcılar ve Esenler gibi yoksul semtlerde olması sınıflı toplum gerçekliğinin bir yansımasıdır. "Ünlüler", "starlar" vb.'lerinin virüse yakalanınca özel hastanelerde özel tedavi görmesi, yoksul halkın hastane koridorlarında yerde yatırılması vaka artışından değil yoksulların özel tedavi göreceği parasının olmamasın-

dandır. Bu durum İspanya ile sınırlı değildir. Hastalarla ilgilenilmediğini ancak özel hastaneye geçen hastaların virüsten kurtulduğunu -bizzat Ali Sirmen yaşadıklarını Cumhuriyet'teki köşesinde kaleme aldı.

Salgın daha tehditkâr bir boyut kazandıkça daha nice örneklerine tanık olacağımız bir diğer olgu ırkçı yaklaşımlardır. Irkçılık, üstün ırk düşüncesi olarak tarihsel gelişmenin belli bir aşamasında ortaya çıkmıştır. Kapitalizmin şafağında ulus-devletleşmenin ideolojisi olarak ortaya çıkan milliyetçiliği takiben, kapitalizmin emperyalist aşamaya evrildiği dönemde uluslararası pazarı ele geçirmenin, işgal, katliam ve sömürgeleştirmenin ideolojisi olmuştur ırkçılık. Toplumun ırklara ayrılarak üstün olan ırkın, diğer ırkları köleleştirmesinin meşurlaştırılmasıdır.

ABD Başkanı Trump'ın "Çin virüsü" söylemi emperyalist rekabetle Çin'i hedef göstererek uluslararası alanda prestijini zedeleme olarak görünse de arka planda ırkçı bir saldırı söz konusudur. Beyaz ırkın (ABD) sarı ırka (Çin) karşı üstünlüğünün bir ifadesidir. Virüsün Çin'den yayılmasına atfen sarı

ırkın virüslü ırk olduğu vurgulanmaktadır.

Bir diğer örnek; Fransız iki doktorun aşı ve ilaçların (virüs için) Afrikalılar üzerinde denenmesi yönündeki sözleri egemen sınıfın düşüncesini özetlemektedir. Fransız doktorların ırkçı zihniyetinin arka planında beyaz ırkın üstünlüğünün ifadesi olarak siyah ırkın (Afrikalılar) üzerinde geçmişten beri yapılan deneyler vardır. 1768 yılında yaşanan salgında İngiltere, Jamaika'da köleler üzerinde çiçek aşısı deneyi yaptı. Çok sayıda Afrikalı köle bu deneyde katledildi. 1778'de ABD,

rundadırlar. Bu nedenle "evde kal" ya da "sokağa çıkma" çağrıları onlar için açlık anlamına geliyor. "Sokağa çıkma" uyarısına "çocuklarım aç, çalışmak zorundayım" diyen Roman kadının feryadı Roman halkının ağır yaşam koşullarının özetidir. Bu feryada karşı, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı İstanbul İl Müdür Yardımcısı N. Noğay'ın "geber" demesi devletin Roman halkı başta olmak üzere farklı topluluklara karşı ırkçı-şoven zihniyetinin ifadesidir. Bu zihniyete göre ezilen sınıfların sahip olduğu tek "hak" hakim olana itaat ve hizmettir! "Türksen öğün değilsen itaat et!" gibi tekçi sloganlarda olduğu gibi. Bundan dolayıdır ki salgın krizinde açım diye ekme isteyen ezilen kesime "geber" denir.

Topluma hakim olan egemen düşünceye göre salgında ölmesi gerekenler ezen kesime mensup olanlar değildir. Ezilen sınıf ve kesimlerdir. Onlar virüslü, hummalı, cüzzamlı, "gereksiz toplum üyeleridir." Tüm kötülüklerden onlardan gelir. Bu kapitalist sisteme aykırı değildir. Toplumu en ufak farklılıklarına göre ayıran bu köhne düzendir.

Ezilen sınıflar kendi tarihlerini yazmadıkları müddetçe, ezen sınıfın tarihinde paylarına düşen yoksulluk, açlık ve ölüm olacaktır. Ezen sınıf cephesinde bu bir doğa yasa gibidir. Öyle ki salgında ölenler için tanrının nüfus artışını dengelediği savunulmaktadır. Salgın nedeni ölümler ne tanrı ne Azrail ne de virüstenidir. Koronavirüs krizi kapitalizmin krizidir; daha özelden kapitalizmin sağlık sisteminin krizidir. Kapitalizmde sağlık sistemi devletin elinde veya özelleştirilmiş olsa da o sistemin çürümüşlüğüne bir parçasıdır ve azami kâr amaçlıdır. Virüsün krize dönüşmesi de bundan kaynaklıdır. Sağlık sistemini kâr alanına tanrı ya da Azrail çevirmedi. İlla ki bir tanrı aranırsa o kapitalizmdir; gökyüzünde değil yeryüzündedir.

Roman kadının feryadının içinde saklı olan isyan halkın iliklerine kadar hissettiği ortak duygudur. Bu anlamıyla bireysel değil toplumsal bir öze sahiptir. Bu feryadın dipten gelen dalgaya dönüştürülmesi, salgın krizinin yarattığı yaşamsal sorunda, kitlelerin haklı taleplerini, sorunun merkezine taşımakla mümkün olur. Kitlelere gitmek yeniden ve daha fazla gitmek, o saklı olan öfkeyi açığa çıkarmak devrimcilerin omuzlarındadır. Demiri tava getiren demircinin ateşi harlaması misali kitlelerdeki ateşi harlayalım.

Grenada'da köleler üzerinde deney yaptı. Antiller'deki Amerindian topluluğu yok edildi. Daha yakın tarihte, ABD 1932-72 arasında ABD'de yaşayan Afrikalılar (Afro Amerikalılar) üzerinde sifilis deneyi yaptı. Tüm bu deneyler beyaz ırkın sağlıklı yaşaması için siyah ırkın katledilmesinin örnekleridir. 21. yüzyıl vurgusuyla kapitalizmin modernliği-ileriliği anlatılırken Afrikalılar bugün ırkçı saldırılara maruz kalması bu modernliğin ne menem bir şey olduğunu göstermektedir. Çin'in ikinci dalga virüs yayılımını Afrikalılardan alacağına istinaden Afrikalıları zorla karantinaya alma girişimleri (Çin bunu reddetse de) ya da Çin'in kendine karşı karalama kampanyası yapılsa da Afrikalıları hedef göstermesi, akla ilk Afrikalıların gelmesi başlı başına ırkçı bir saldırıdır. Bu da sarı ırkın, siyah ırka üstün olduğu düşüncesinin dışavurumudur.

Roman halkı, hemen her ülkede toplumun en alt katmanında yer alıyor. Dışlanıyor, horlanıyor, 'insan' yerine konulmuyorlar. Yoksullar ve çoğu zaman aç yatıyorlar. Hiçbir sosyal güvenceleri yoktur. Bir lokma ekme bulabilmek için her gün çalışmak zo-

Geleceğin Kadrosu Olmak An'a Müdahale Etmek ve İnisiyatif Almaktır!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Kadro olma ve yeni kadrolar yaratma güncelliğini koruyan, tartışılması, kavranılması ve aşılması gereken bir sorundur. Komünist Partisi kadro ve militanlarıyla bir bütündür. Kitlelere yön verme, politikalarını hayata geçirme, yeni yönelimler belirleme ve gündeme müdahale etme şüphesiz ki KP'nin kadro ve militanları olmaksızın gerçekleştirilemez. Kadro sorunu ve bunun çözümü örgütlü yoldaşlar açısından elzem olmalıdır. Sorunların çözümü öncelikle sorunu kavramayı, içselleştirmeyi ve değiştirme iradesini göstermeyi gerektirir. Bizler bu noktada ne denli kavriyor, içselleştiriyor ve çözme iradesini kendimizde görebiliyoruz?

Sorunların çözümünde rol alma meselesi inisiyatif olma ile bağlantılıdır. Kadro olmak birçok özelliği barındırırken bunun temellerinden birisi de şüphesiz ki inisiyatif alma sorunudur. İnisiyatif alma, devrimci yaratıcılık, gerçeği kavrayarak müdahale etme ile ortaya çıkar ve gelişir. Bunu mücadelenin öznesi olmakla ve mücadele etmeyi olmazsa olmazımız haline getirmekle açığa çıkartabiliriz. Mücadele etme azmimiz, isteğimiz ne oranda yüksek ise bulunduğumuz alanlarda inisiyatif almakta, yön vermekte o kadar başarılı oluruz.

Komünist parti kadroları ve militanları ile bir bütündür. Yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya birbirini besler ve beslenir. Faaliyet yürüten her bir yoldaş da bu değişimene su taşır. Kendimizi,

beslediğimiz ve beslediğimiz bu değişimin ne kadar sahibi hissettiğimiz ile ilintilidir her şey.

Sınıf mücadelesinin giderek keskinleştiği, çetinleştiği böylesi bir süreçte her bir yoldaşın omuzlarına iki katı yük düşüyor. Yolumuza ışık tutan KP'nin bizlere biçtiği görev ve sorumlulukları bizlere söylenmesi beklemeden ve söylenmeden büyük bir titizlikle yerine getirmeliyiz.

"Pratik, teorik bilgidan daha üstündür çünkü aynı zamanda gerçeklikle iç içedir" diyor Mao yoldaş. Mao yoldaş bu sözü söylerken bir şeyi bilmek isteyen insanın onunla temasa geçmeden, onun çevresinde yaşamadan ve uygulamadan o işi başaramayacağını biliyor. Öz sorunumuzu çözen teorik çalışmalarımızı ancak ve ancak

Mao yoldaşın dediği gibi pratikte sınav olarak ortaya çıkarabiliriz. Korkularımızla, kaygılarımızla, zaaflarımızla yüzleşeceğimiz, kendimizi güçlendireceğimiz, örgütleneceğimiz ve örgütleyeceğimiz tek adres kesintisiz pratik faaliyetidir. Bizi inisiyatifsiz kılan, hantallaştıran, üretmemizin önüne geçen sorunların çözüm kaynağı ısrarlı pratikte yatmaktadır.

Denetleme, sorgulama, iş yapma ve yaptırma meselelerinde kimseyi beklemeden anın önceliği neyi gerektiriyorsa ona göre hareket etmeliyiz. Alanlarda bulunan inisiyatif yoldaşların başına her hangi bir olay geldiğinde diğer yoldaşlar beklemesizin bayrağı devrilmelidir. Örneğin son süreçteki mevcut hareketliliğin çok daha üstünde bir gücümüzün olduğunu biliyoruz. Pandemiden kaynaklı iletişim sorunu yaşadığımız için alanlarda hareketlilik de yavaşladı. Buna benzer durumlarda, beklemeci anlayışa bürünmek, bir şeylerin kendiliğinden örgütlenmesini beklemeliyiz. Bu şöyle algılanmamalıdır: "kafamıza göre iş yapalım, işlevişi, ilkeleri, disiplini inisiyatif alma adı altında çiğneyelim." Konuya ilişkin "Genelde inisiyatif ve disiplin birbirine

yabancı, uzak gibi algılanır. Disiplinin olduğu yerde inisiyatif ve yaratıcılığın olamayacağı savunulur. Oysa disiplin, inisiyatif ve sorumluluk bilincinin tamamlayıcı, diyalektik bütünlüğüdür. KP'nin en temel ilkesi olan demokratik merkeziyetçiliğin, demokrasi yönünü inisiyatif ve yaratıcılık; merkezi yanını ise disiplin oluşturur. Bundan dolayı bir bütündür ve birbirinden ayrılmaz" pasajı bu anlamda çok beraktır. (Partizan, Sayı 88)

KP'nin çağrısı, önümüze koyduğu görevler apaçık karşımızda duruyor. Bu noktada ise benlik olgusundan sıyrıldığımız sürece sıçrama yapabiliriz. 'Ben'i atıp 'biz' gömleğini giyindiğimizde kafamızda dolaşan, "Neden gelip burada bir şeyleri harekete geçirmiyorlar" sorusu değil "Burayı nasıl harekete geçirebiliriz" sorusu olur. Bir araya geldiğimizde yapamadığımız işleri değil eksikliğiyle gediğiyle yaptığımız işleri tartıştığımızda gelişir ve geliştiririz. Hiç bir yoldaş hata ve iş yapmaktan korkmamalıdır. Mao yoldaşın da dediği gibi "Hata yapan iş yapar." İnisiyatif alacağız ki iş yapalım, iş yapalım ki hata yapalım, hata yapalım ki daha iyisini nasıl yapacağımızı kavrayalım.

Tasfiyeci Sürecin Bir Ayağı Olarak Ekonomizm

2019'un son aylarında Çin'de ortaya çıkarak tüm dünyaya yayılan koronavirüs salgını hız kesmeden etkisini sürdürüyor. Her krizde olduğu üzere bu salgın krizinde de en çok yoksullar etkileniyor. Bir avuç mülk sahibi çıkarlarını korumaya yazgılı olan emperyalist kapitalist sistem halkları salgına karşı korumada kayıtsız ve aciz kalmıştır. Halkların doğrudan yaşamının söz konusu olduğu böyle bir durumda bile sistem burjuvazinin çıkarlarını esas alarak gerçek niteliğini gözler önüne sermiştir. Haliyle salgın süreci ezilenlerin yaşamlarını dahi değersizleştiren kapitalist sistemi sorgulamasına, öfkelenmesine ve değişim taleplerinin alttan alta yayılmasına vesile olmuştur. Düzenin imajı halkların gözünde yerle bir olmuştur. Salgın nedeniyle derinleşen ekonomik krizle "boğuşan" egemenler, bir de halkların öfkesinin "sosyal patlamalara" dönüşme ihtimali nedeniyle diken üstündedir. Bu korku egemenleri şimdiden gelişen halk muhalefetine henüz embriyon halindeyken boğmak, düzen içinde eritmek adına bir dizi önlem almaya başlamıştır. Bir yandan OHAL yasaları ile baskılar arttırılmakta, teknolojik takip ve gözetleme sınırları geliştirilmektedir.

Öte yandan ideolojik saldırılarla halkın bilincini bulandırma çabaları da yoğunlaşmıştır. Özellikle bir burjuva ideolojisi olarak ekonomizm bu süreçte ön plana çıkmaktadır. Ekonomizm işçi sınıfının ve ezilen kesimlerin mücadelesini dar ekonomik reformlar mücadelesine indirgeyerek politik iktidar ve devrim hedefinden uzak tutmaya çalışan bir akımdır. Ekonomizm sosyal mücadeleyi bir kenara bırakıp işçilerin mücadelesinin daha iyi hayat koşulları, daha yüksek ücretler vs. gibi ekonomik sistemle sınırlandırılmasını ister. KP'nin yol gösterici rolünü ve devrimci teorinin işçi hareketi için önemini inkâr eder, işçi hareketinin kendiliğinden gelişmesini savunur.

Lenin 1905 yılında yayınlanan "Ne Yapmalı?" adlı makalesinde ekonomizm teorisinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştır. Ekonomizm, kitle-

leri etkisi altına aldığı oranda halkın sistemi hedef almasını önleyerek burjuvazinin düzenini sorunsuz bir şekilde sürdürmesine yardımcı olur. Egemenler de özellikle kriz dönemlerinde ekonomizm propagandasını artırırlar. Nitekim bugün de ülkemiz-

ternasyonal'in bu ihanetine paralel ortaya çıkmış bir akımdır. Bu partiler Marksizm'i alenen çarpıtarak ürettikleri ekonomizmi dönekliliklerinin bir kılıfı ve gerekçesi olarak kullanmaya çalışmışlardır. Bu akımı yayarak işçi sınıfını da peşlerinden düzen içine

de CHP örneğinde gördüğümüz üzere bizzat burjuva klikleri "sosyal devlet", "kamuculuk" gibi söylemleri "asgari ücrete zam" gibi talepleri samimi olmayan bir biçimde dillendirerek kitlelerin öfkesinin ekonomik taleplerin dışına çıkmasını engelliyor. Amaç halkta politik bir devrim olmadan sorunların reformlarla düzeleceğini hatta sömürünün son bulacağı yanılgısını yaratmaktır. Ekonomist-reformist çizgideki yapılar CHP'nin peşine takılarak bu yanılgının etki gücünün artmasına neden olmaktadır.

Ekonomizm, Marks ve Engels'in ardından Kaustky önderliğinde kurulan ve dümeni düzen içine kıran II.En-

çekmek istemişlerdir. 20. yy'ın başlarında Rusya'da da hayli yaygınlaşan, "sosyal demokrat" saflarda kendine taraftar bulan ekonomizm Lenin önderliğinde Bolşeviklerin mücadele ettiği burjuva akımların başında gelmektedir. Bolşevikler işçi sınıfını ekonomik mücadeleye hapsedmeye çalışan, kendiliğenciliğe tapan, örgütlenme amatörliğünün devamını savunan ekonomistlere karşı mücadelede çelikleşmiştir. Ekonomizm başta Rusya olmak üzere birçok ülkede Marksistlerce yenilgiye uğratılsa da her burjuva ideolojisi gibi yeniden ve yeniden Marksizm'e saldırmaktan geri kalmamıştır.

Ortaya çıktığından beri bu akımın özünü, sınıf mücadelesini patronlara veya hükümetlere karşı ekonomik taleplere indirgemek, işçi sınıfının politik devrim ve iktidar hedefini budamak oluşturuyor. Bu akımın yandaşları, ekonomik taleplerin proletarya ve ezilen kesimlerin esas mücadelesi olduğunu savunur. Politik talep ve mücadeleyi "grev özgürlüğü" ve reformlardan ibaret görür. İktidar mücadelesini, burjuva devleti yıkma hedefini kimi zaman açıktan, kimi zaman "koşullar uygun değil" "işçi sınıfı hazır değil" diyerek örtülü biçimde reddeder. Ekonomizmin bu yanılgısının temelinde tarihsel ilerleme ile politik devrim ayrımını yapmaları, tarih bilimini politika alanına indirgemeleri yatar. Bu indirgeme sonucunda ekonomistler, Marksizm'in, üretici güçlerin gelişiminin üretim ilişkileriyle uyumsuzluğunun devrimlerin nedenselliği olduğu tezini, kapitalizmden komünizme geçişin üretici güçlerin gelişmesine paralel kendiliğinden gerçekleşeceği biçiminde tahrif ederler. Bu kesimler tarihsel ilerlemenin nedenselliğini açıklayan bilimsel yasayı güncel mücadele alanına indirgeyerek evrimci reformist bir hatta demirlemişlerdir. Bunlara göre kapitalizmden komünizme geçiş, "koşullar olgunlaşınca" kendiliğinden gerçekleşeceğine göre bir politik öznenin iktidarı devrim yoluyla alması ve sosyalizmi kurması gereksizdir. Buradan hareketle proletarya "gereksiz" olan iktidar mücadelesine enerjisini harcamamalı, reformlarla sistemin tedrici dönüşümünün hızlandırılması sonucuna varılır. Özcesi Marksizm çarpıtılır, devrimcilik kökten reddedilir.

Ekonomizmin bir diğer özelliği kendiliğenciliğe tapmadır. Ekonomik mücadele zaten işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesidir. Proletarya dışarıdan bilinç taşımaya gerek kalmadan ekonomik hak mücadelesini yürütebilir. Lakin bu kendiliğinden bilinç ile politik iktidar sorununu kavrayamaz, devrimci mücadele yürütemez. Proletaryanın bilimsel ideolojisi ancak dışarıdan, taşınabilir. Ekonomistler, proletaryaya dışarıdan bilinç taşınmasına açık veya örtük karşı çıkar. Devrimci güçler kitlelere önderlik

etmek yerine destekçi-kuyrukçu kalmaları gerektiğini ögütler.

Ekonomizm katksız burjuva ideolojisi. İşçi sınıfını ve ezilenleri düzen içinde tutup, burjuva iktidarın sorunsuz sürdürülmesinin bir aracıdır. Ezilenlere ve işçi sınıfına, hak olarak tanınan kısıtlarla sömürücü düzene tabi olmalarını ögütleyen bir düşüncedir. İşçi sınıfının kurtuluşu, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla mümkündür. Bu kapitalist sistemin toplumsal bir alt üst oluşla son bulmasıdır. Ekonomistlerin büyük paye biçtiği ekonomik mücadele toplumsal alt üst oluşu kapsamaz. Burjuva iktidarın devamından yanadır. İşçi sınıfı ve ezilenler burjuvaziye ve onun zor aracı devlete karşı iktidar mücadelesiyle burjuva devleti yıkıp proletarya diktatörlüğünü inşa ettiğinde sömürüye, özel mülkiyete son verebilir. Burjuva devlete dokunulmadan, işçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluşundan bahsedilemez. Ekonomizm, proletaryanın burjuva devlete dokunmasını engeller. Ekonomizm, işçi sınıfına politik kurtuluştan bağımsız ekonomik kurtuluşu ögütler. Fakat ekonomik kurtuluş dolaysız bir biçimde politik kurtuluşa bağlıdır. Birbirinden ayrı düşünülemez ya da kapitalizmde ekonomik kurtuluş söz konusu olmaz. Ekonomik mücadele tek başına belli dönemlerde o da kalıcı olmayacak biçimde emek sömürüşünde nicel azalmalar yaratabilir. Nitekim burjuvazi halkın hoşnutsuzluğunun arttığı dönemlerde ekonomik tavizler vererek iktidarını koruma çemberine alır. Bu tavizler halkın devrimci mücadelesini önler sömürünün sürdürülmesinin olanak sunar. 2. EPS'nin ardından sosyalist dalganın güçlenmesi karşısında emperyalistlerin Keynesyenci "refah devleti" politikasını devreye koymaları bunun en tipik örneğidir. Emperyalistler halkların sosyalizme yönelmesini önlemek adına artı değer sömürsününün bir kısmından "refah ederek" ücret artışı, sosyal haklar ve sosyal harcamalarda artış yapmışlardır. Bu tavizler sömürüyü ortadan kaldırmadığı gibi burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırmıştır. Sosyalizm tehlikesinin "geçmesiyle" burjuvazi neoliberal politikalarla verdiği tavizlerin her birini fazlasıyla geri almıştır. Tarih bize politik iktidarın burjuvazide olduğu müddetçe işçi sınıfının kazandığı ekonomik mücadele

tek başına en radikal biçimiyle verilse bile burjuva iktidarına yönelmediğinden, sistem açısından bir tehdit unsuru içermez. Tam tersine bu mücadele biçiminin önü açıktır. Egemenler açısından önemli olan ekonomik taleplerin siyasi taleplere devrimci mücadeleye dönüşmesidir. Ki burada ekonomistler burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak bu evrilmeyi önlemek adına canhıraş çabaya girer. Ekonomizm kimi ekonomik taleplerin kazanılması nedeniyle işçi sınıfına faydalıdır.

gibi gözükse de nihai kurtuluşu önleyip proletaryayı burjuvazinin eline teslim etmek anlamına gelen bu fayda sınıf mücadelesine zarar verir.

Özcesi ekonomizm Marksizm içine liberalizmin taşınmasıdır. Bu taşıyıcılığı yapanlar, kendi sınıf çıkarlarına uygun gören küçük burjuva ideolojisine sahip örgütlerdir. Bunlar "işçi aristokrasisi", sarı-sendikalar, reformistler etrafında kümelenmişlerdir. İşçi sınıfının kendiliğinden bilincinin sınırlılığı ve sınıf mücadelesinin gelişkin olmayışı kaynaklı bu akım proletarya saflarında etkisini artırır. Devrimci, mücadelenin ve işçi sınıfı içinde faaliyetin gelişmediği sürece bu kaçınılmazdır. Öte yandan devrimci saflarda da ekonomizmin etkileri görülebilmektedir. Tasfiyeci sürecin bir yansıması olarak, ekonomizm vuku bulmaktadır. Dünya genelinde devrimci mücadelenin ve Marksizmin göreceli gerilemesine, egemen sınıfların ideolojik saldırılarına karşı etkin bir mücadele geliştirilememesine paralel devrimci

saflarda burjuva akımların etkisinin zeminini güçlendiren bir durum söz konusudur. Bu tasfiyecilikten en çok etkilenenler kuşkusuz ki küçük burjuva saflara yelken açmışlardır. Bu anlamıyla liberalizme, reformizme, ekonomizme karşı ideolojik ve sınıfsal duruşunu koruyanların MLM'ler olması tesadüfi değildir.

Konjonktürel olarak kapitalizm çoklu kriz içinde debeleniyor. Virüs, 2008'den beri atlatılmayan yapısal krizi derinleştiriyor.

Bunun yarattığı sosyal ve siyasal sonuçlar nedeniyle egemen sınıflar sınıfsal mücadelesini derinleştiriyor. "büyük bunalımından" daha ağır bir ekonomik kriz beklentisi egemen sınıfları fazlasıyla korkutuyor. Fakat egemenleri asıl korkutan ezilenlerin ve işçi sınıfının düzeni sorgulayan değişim-alternatif isteyen ayak seslerinin sokaklarda duyulmasıdır. Burjuvazi gitgide daha derin bir politik krize sürüklenmektedir. Egemenler eskisi gibi yönetemezken, halklar da eskisi gibi yönetilmek istememektedir. Dolayısıyla hakların meşru öfkesi devrimci dinamiklerle buluşma zemini her geçen gün güçlenmektedir. Bu somut durum burjuvazinin sadık uşağı olan ekonomizme olan ihtiyacı büyütüyor. Zira kitleleri düzen içinde tutmak, devrimci değişim talebini reformlarla geçiştirmek egemenler açısından elzem niteliktedir. Bu çerçevede CHP örneğinde gördüğümüz üzere düzen partileri "sol" söylemlere sarılarak ekonomist propagandayı arttırmıştır. CHP, ezilen yoksul halka sömürününün azalması, sefalet koşullarının düzelmesi, hatta "adil bir düzen kurabileceği" karşılığında, sisteme tabi kalmaları çağrısı yapıyor. Özellikle "kamuculuk", "sosyal devlet" ve özel-

leştirme karşılığı vurgulanıyor. Amaç açık ve nettir: Halkın öfkesinin düzen dışına taşmasını önlemek. Ekonomist ve reformist çizgideki TKP'sinden Sol Partisi'ne, DİSK gibi sendikalardan diğer örgütlere hepsi CHP'ye yedeklenmiş durumda. Bu kesimlerin politik iktidar ve devrim gibi bir dertleri yoktur. "Sosyal devleti", "kamuculuğu" "devletçiliği" devrimsel bir gelişme olarak sunmaktadır. Bu kesimler halkı aleni olarak AKP karşıtlığı üzerinden CHP'nin kuyruğunda ekonomik ve reform mücadelesi yürütmeye çağırıyor. Sorun bu kesimlerin çağrısında değil bu çağrının politik iktidar ve devrim sorununun yerine ekonomik ve reform sorununu koymalarındadır. Ekonomizmi, kapitalist sistemi alt üst edecekmiş gibi satmaya çalışmalarındadır. Fakat nesnel gerçeklik onların algı dünyasından çok daha farklıdır. "Sosyal devlet" "kamuculuk" "devletçilik" "özelleştirme karşılığı" iktidarda hangi sınıfın olduğuna göre niteliği değişir. İktidar olan sınıfın çıkarına hizmet eder. İşçi sınıfının üretim araçları karşısındaki konumu değiştirmeyeceği için devrim güncel ve acil bir ihtiyaç olmayı sürdürecektir.

Bugünkü süreç komünistlerin omuzlarına ekonomizmle mücadele gibi bir görev yüklemektedir. Halkın büyüyen öfkesini siyasi taleplerle örtüştürebilmek için ekonomizme karşı amansız bir mücadele vermeliyiz. Ekonomizmle mücadele, halkın ekonomik talepleri ve bu uğurda mücadele etmeleri doğru bir yaklaşımı gerektirir.

Komünistler bu mücadele ve taleplere kayıtsız kalmazlar. Ekonomistlerin aksine halkın yaşam koşullarının iyileştirilmesini samimi olarak isterler. Onların ekonomik mücadelesine önderlik edip kazanım elde etmek için çalışırlar. Fakat bunu politik mücadeleden bağımsız olmadığını da halka anlatırlar. Ekonomik mücadeleyi ve reformları amaçlaştırmazlar. Bu mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası haline getirirler. Halkı sınıf mücadelesine kanalize ederler. Ekonomik kazanımların kalıcı olmadığını, burjuvazinin manevrası olduğunu, sömürününün ancak devrimle son bulacağını propagandasını yaparlar. Ekonomistleri burjuvazinin bir ajanı olarak teşhir ederler. Ekonomizmle mücadele, işçi sınıfı ve halkın ekonomik talepleri ve bu uğurda verilecek mücadele doğru bir yaklaşım gerektirir.

Ezilenlere, hak olarak tanınan kısıtlarla sömürücü düzene tabi olmalarını ögütleyen bir düşüncedir. İşçi sınıfının kurtuluşu, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla mümkündür. Bu kapitalist sistemin toplumsal bir alt üst oluşla son bulmasıdır. Ekonomistlerin büyük paye biçtiği ekonomik mücadele toplumsal alt üst oluşu kapsamaz.

Doğu Akdeniz'de Kaynayan Kazan ve Yangın Yerine Dönen Libya

Emperyalist talan ve çekişmenin odağına kayan Doğu Akdeniz kazanı kaynamaya devam ediyor. Emperyalist tekellerin iştahını kabartan zengin doğalgaz ve petrol yatakları; hem bu tekellerin bölgeye akbaba gibi çöreklenmesine hem de bölgede emperyalistlerin sadık uşakları olarak rol kapıp, onların artıklarından beslenme niyetinde olan gerici-komprador egemen sınıfların çekişmesine sahne oluyor.

Bölgedeki hemen her ülke, emperyalistlerin emelleri doğrultusunda bu girdabın içerisine doğru kulaç atmaktadır. Özellikle Türkiye gibi başlangıçta oyun dışı bırakılan ülkeler; bir yolunu bulup oyunun bir parçasına dahil olabilmek için çeşitli politik-askeri hamleler yapmaktadır. Özellikle Libya'daki mevcut iç savaşa doğrudan müdahale ederek ve halihazırda tartışmalı birçok alanı MEB (Münhasır Ekonomik Bölge) ilan edip sondaj çalışmalarına başlayacağını ilan ederek kendisinin de emperyalistlerin kırıntılarına talip olduğunu göstermektedir.

25 Mart'ta Türkiye'nin de askeri ve lojistik açıdan açıktan desteklediği Serrac hükümeti, Hafter'e bağlı silahlı unsurlara yönelik "Barış Fırtınası" isimli bir harekât başlattı. Elbette operasyon isminin, Türkiye'nin defalarca Kürtleri hedef alarak Suriye ve Irak Kürdistan'ına yaptığı operasyonların ismini çağrıştırıyor oluşu bir tesadüf değil. Bizzat Türkiye'nin havadan, denizden ve karadan aktif lojistik ve askeri desteği ile başlayan operasyon, 13 Nisan'da başkentten Tunus sınırına kadar olan sahil şeridinin büyük bir kısmının Serrac kontrolüne geçmesini sağladı. Türkiye'nin geçtiğimiz aylarda Serrac güçleri ile yaptığı Libya ile deniz sınırı belirlemeye yönelik anlaşmanın geçerli kılınabilmesi açısından bu hamle, Türkiye için ciddi bir öneme sahiptir. Böylece halihazırda büyük bir kısmı Yunanistan'ın denetiminde olan bir alan üzerinde ihtilaf yaratma ve hak iddia etmenin koşullarını sağlayacağını düşünmektedir. Sadece Doğu Akdeniz'de bulunan doğalgaz kaynaklarının paylaşılmasında pay kapmak için değil, aynı zamanda

petrol zengini Libya'nın tüm kaynaklarıyla sömürsünden kendisinin de emperyalistlerin uygun gördüğü ölçüde faydalanabileceğini düşünmektedir. Bu sebeplerle Serrac hükümeti ile "kutsal kardeşliğini" pekiştirerek bölgede dışlanan değil, emperyalistlerin sadık uşağı olarak onlardan arta kalan kırıntılara kavuşacağını hayalini kurmaktadır. Bu açıdan benzer ittifakları yakın süreçte Tunus ve Arnavutluk gibi Akdeniz ülkeleri ile de kurabileceğinin sinyallerini veren Türkiye, Doğu Akdeniz'de aktif bir hat izlemeye çalışmaktadır.

Diğer taraftan Mısır, B.A.E, Yunanistan gibi ülkeler açıktan Hafter'i desteklediklerini açıklamışlardır. ABD, Rusya ve Fransa gibi emperyalistler ise açıktan bir tavır ve müdahalede bulunmadan bölgedeki gerici uşakları üzerinden süreci götürmeye çalışmaktadırlar. Bunun yanı sıra Rusya tarafından himaye edilen bazı grupların da Hafter saflarında savaştığına dair birçok haber çıkmıştır. Rusya'nın buradaki temel kaygısı geçmişte Libya ile yaptığı

petrol ve enerji anlaşmalarının güvenliğini sağlamak ve hızlı bir şekilde politikalarına hizmet edebilecek tarafın hakim gelmesini sağlamaktır. Bu koşullarda bunun güvencesini bir ölçüde vermiş olan ve ülkenin kaynaklarının büyük kısmını elinde tutan Hafter'e yönelik destek tavrı takılmaktadır. AB içindeki ülkeler arasında artan politik kriz ve ihtilafın yükseldiğini Libya örneğinde de görmeye devam etmekteyiz. İtalya bölgedeki tarihsel konumlanışı gereği değişken bir tutum izlemekle birlikte iki tarafla da diyalogunu sürdürmektedir.

Kaddafi sonrası dönemde çok faktörlü bir yapıya ve çatışmaya sürüklenen Libya'daki durum, İtalya'nın geçmişten gelen çıkarlarını koruma güdüsüyle diplomatik faaliyetlerini arttırarak sürdürmesine yol açmıştır. Aynı zamanda Fransa'nın Hafter destekli güçlerin elinde bulunan petrol sahalarından pay elde etmeye çalışması ve arabuluculuk faaliyetlerinde İtalya'yı dışlaması, Libya üzerinde İtalya ve Fransa arasında kuvvetli bir çıkar

çelişkisi oluşturmaktadır. Fransa esas paradigmasını "Radikal İslam ile Mücadele" olarak açıklamış, bu perspektif ile Hafter'e karşı yaşanan gerici gruplardan bazılarında askeri operasyonlar yürütmüştür. Fakat bu desteğin arka planında Hafter kontrolünde bulunan petrol sahalarında Fransız kökenli petrol tekellerinin pay kapmış olmaları yatmaktadır. Elbette emperyalistler bu süreçte hangi tarafın kendisine daha iyi hizmet edebileceğinin kaygısını gütmektedir. Yani dengeler ve ittifaklar değişime açık durumdadır. Bu kaygılarla ve hareket tarzıyla gelişmelere müdahil olan emperyalistlerden biri de kuşkusuz ABD'dir.

ABD başlangıçta Hafter'in elini güçlendirecek birçok diplomatik ve politik adım atmıştır. Askerlerin geri çektiği 2019 yılı aynı zamanda savaşın yoğunluğunun artmasının da sinyalini vermiştir. Ancak süreç ilerledikçe Rusya ve desteklediği aktörlerin elinin güçlenerek hakim olmaya başlaması, ABD'yi daha itidalli görünen bir politikaya sevk etmiş ve Hafter'in Trablus'a başlattığı harekate karşılık ateşkes çağrılarını yapmaya başlamış, devamında bir "denge" faktörü olarak Türkiye'nin oyuna dahil olmasına karşı aktif bir tutum belirlememiştir. Bu süreçte Türkiye'nin aktif bir şekilde sürece dahil olmasını aslında ABD'ye rağmen değil, ABD'nin politik tutumunun bir ürünü olarak görmek pekala mümkündür.

Tüm bu çelişkiler, Libya'da mevcut çelişkinin çatışma olmadan çözümünün, emperyalistler ve gerici uşaklarının cephesinden imkansız olduğu, bununla birlikte bu çıkarların sağlanabilmesinin tek yolunun da hızlı bir çözüme ulaşmak olduğu da görülmektedir. Hafter'e yönelik birçok egemen gücün başlangıçta aktif destek açıklamasının bir sebebi de Hafter'in hızlı çözüm garantisinde bulunmasıydı. Ancak süreç ilerledikçe denklemin daha muğlak ve çok değişken olduğu bir hale dönüştüğünü de görmek mümkündür.

Geçtiğimiz günlerde yeni bir gelişme yaşanmış ve Hafter tek taraflı olarak kendini devlet başkanı ilan etmiştir. Bu durum birçok egemen tarafından açıktan kınanmış

ve meselinin diplomatik çözümünü zorlaştırdığına dair açıklamalar yapılmıştır. ABD, Rusya ve AB bu hamleye karşılık ateşkes çağrısı yapmış, Hafter'in uluslararası arenada resmi olarak tanınması için atılacak adımların bir ön hazırlığı olarak dikkat çeken bu tavrının emperyalistlerin Libya'da realitede karşılığı olmasa da izlediği sözde "tarafsızlık" yönlü politikalarını etkileyeceğini düşünmektedirler. Bu durumdan olumsuz olarak en çok etkilenecek ülkelerden biri kuşkusuz Türkiye olacaktır. Uluslararası arenada Hafter'in tanınması, Türkiye'nin en önemli argümanlarından biri olan "meşru hükümeti destekliyoruz" söylemini boşa çıkaracak ve Libya'daki pozisyonunu zora sokacaktır. Aynı zamanda Hafter'in başlattığı karşı saldırılarla kayıp üstüne kayıp veren TC'nin pozisyonunun git gide daha da çıkmaza dönüşmesi kaçınılmaz olacaktır. Kaybettiği onlarca SİHA ve asker ise artık bilançonun gizlenmesini TC açısından mümkün olmayan bir merhaleye taşımaktadır.

TC, bunun yanında son olarak Hafter güçlerinin kendi güçlerine saldırması durumunda doğrudan bu güçleri hedefleyeceğini belirtti. Zaten sahada aktif askeri gücü bulunan Türkiye'nin daha fazla çatışmaya doğru sürüklenmesi eğilimi güçlenmektedir. Dış politikada sorununu diplomatik girişimlerin dışına taşıyıp askeri gücünü etkin şekilde kullanan siyaset, ortaya çıkacak her türlü gerginliğinde açık ve kesin tarafı olmak anlamına gelmektedir. Bu da sıcak savaşla yüz yüze olmak anlamına gelmektedir. Türk hakim sınıflarının Suriye ve Libya'daki konumlanışı artık bu düzeydedir. Bu olası savaş koşullarında koç başı olma rolü anlamına gelmektedir.

Tümüyle emperyalist talancılığın ve onların sadık uşaklarının çıkar çatışmalarının sonucu oluşan yıkım ve kan gölüne dönen topraklar, gözyaşı ve açlık ise bölge halkına çıkan faturadır. Emperyalizme ve bölgeyi uçuruma sürükleyen komprador gericiliğe karşı bölge halklarının tek kurtuluş reçetesi emperyalizmin, kapitalizmin ve her türden gericiliğin yeryüzünden yok oluşu uçurumuna sürüklenip atılmasıdır.

FHKC liderlerinden Zahir eş-Şiştteri gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- İsrail işgal güçlerinin, FHKC lider kadrosundan Zahir eş-Şiştteri'yi gözaltına aldığı bildirildi.

Görgü tanıkları eş-Şiştteri'nin, işgal altındaki Batı Şeria'ya bağlı Nablus kentinde İsrail askerlerince gözaltına alındığını ifade etti. Eş-Şiştteri'nin gözaltına alınması sırasında Filistinli gençlerle İsrail askerleri arasında arbede yaşandığı, Filistinli gençlerin eş-Şiştteri'nin gözaltına alınmasına engel olmak istediği belirtildi.

Daha önce birçok kez İsrail hapishanelerinde yatan eş-Şiştteri, Nablus'ta FHKC'nin Filistin örgütleri koordine

komitesinde üye olarak görev yapıyor.

İŞGAL GÜÇLERİ, FHKC'Lİ ESİRİN EVİNİ YIKTI

İsrail işgal güçleri ayrıca, FHKC'li esir Kassam el-Bergusi'nin Batı Şeria'daki evini yıktı. Ramallah'ın batısındaki Kuber beldesini basan İsrail askerleri, El-Bergusi'nin dairesini oturulamaz hale getirdi.

FHKC, konuya ilişkin yaptığı yazılı açıklamada, ev yıkmanın

"Siyonist bir suç" ve "Filistin halkının iradesini bozamayacak başarısız bir politika" olduğunu kaydetti.

İbrahim Gökçek Stuttgart'ta anıldı

ALMANYA- Grup Yorum'un ölüm orucu direnişinde ölümsüzleşen İbrahim Gökçek için Stuttgart Rotebühlplatz Meydanı'nda kitlesel bir anma düzenlendi.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte İbrahim Gökçek'in cenaze törenine düzenlenen polis saldırısını ve yine Kayseri'de faşist saldırı girişimlerini kınandı.

Halkın Hukuk Bürosu Avukatlarının devam eden ölüm orucu eylemlerini sahiplenme çağrılarını yapıldı. Hep bir ağızdan Grup Yorum türkülleri okuyan kitle "İbrahim Gökçek Ölümsüzdür!", "Grup Yorum Halktır, Susturulamaz!" sloganlarını haykırdı. Anma eylemine devrimci demokratik kurumlar da katılarak destek verdiler.

IRAK KÜRDİSTANI'NA YÖNELİK SALDIRILAR PROTESTO EDİLDİ

Stuttgart'ta Demokratik Kürt Kültür Merkezi'nin çağrısıyla saat 16:30'da Schlossplatz Meydanı'nda bir araya gelen kitle Türk devletinin Zînî Wertê ve Maxmûr'a dönük saldırılarını pro-

testo etti.

Yapılan açıklamada KDP'ye yönelik çağrılar yapılarak bu yanlıştan dönmesi gerektiği belirtildi.

"ANAYASAL HAKLARI SAĞCILARDAN KORUMA" EYLEMİ

Almanya'nın bir çok bölgesinde koronavirüs pandemisi döneminde alınan tedbirlerin bir çoğunun anayasal hakları gasp etmesi üzerinden örgütlenen eylemliliklerin benzeri Stuttgart'ta Bad-Cannstatt bölgesinde bulunan panayır alanında gerçekleştirildi.

Bad-Cannstatt bölgesinin farklı bir alanında sendika ve anti-faşist örgütlerin çağrısıyla "Anayasal hakları faşistlerden koruyalım" şiarıyla bir miting gerçekleştirildi. Mitingde yapılan konuşmalarda faşistlerin gerçek yüzleri teşhir edildi.

Yine Panayır alanına giden yolların girişlerinde el bildirileri dağıtılırken duvarlarda ise mitinge katılan tanınmış faşistlerin afişleri asılarak katılımcılara teşhir edildi.

İsimsiz Anıtların, İnançlı Kahramanı: Armenak Bakır

Bu ülkede, azınlık uluslara mensup olmak da devrimci olmak da zordur. Sıradan bir demokrat insanın bile her türlü baskıya maruz kalabildiği bir ülkede devrimci olmak ve öyle yaşamak. Toplumun “Tek dil, tek millet, tek bayrak” anlayışıyla asimile edilmeye çalışıldığı, karşı duruşların büyük bedeller ödediği bir ülkede Ermeni kimliğiyle komünist olmak daha zordur. İşte Armenak Bakır (Orhan Bakır) böyle bir ülkede Ermeni kimliğiyle insanlığın kurtuluş mücadelesinde yerini almış ve yaşamını Türk, Kürt, Ermeni çeşitli milliyetlerden ve azınlık uluslardan emekçi Türkiye halkı için feda etmiş bir komünisttir. Ezilen emekçi bir Ermeni ne anlam ifade ediyorsa onun yaşamında, emekçi bir Kürt, bir Arap, bir Türk, bir Boşnak ve bir Çerkez de aynı şeyi ifade ediyordu. Çünkü O, insanları mensup olduğu milliyetlere göre değil, ezenle ezilenin olduğu bir dünyada, dahil olduğu sınıfa göre değerlendiriyordu. Bunun için Proletarya Partisi saflarında çeşitli milliyetlerden yoldaşlarıyla omuz omuza faaliyet sürdürüyordu. Bu anlamda onu en iyi, bir dönem Proletarya Partisi saflarında birlikte faaliyet sürdürdüğü Hrant Dink’in “O, tertemiz bembeyaz bir sayfaya halkların kardeşliğini yazdı” sözü anlatıyordu.

1953 yılında Diyarbakır’da doğan Armenak Bakır, ilkokulu bitirdikten sonra İstanbul’da Surp Harç Lisesi’ne kaydedilir. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi’ni kazanır. Devrimci düşüncelerle burada tanışır. Nubar Yalçıyan, Hrant Dink, Manuel Demir ve daha başkalarıyla Proletarya Partisi saflarında örgütlenir. Bu durum egemenler tarafından pek hoş karşılanmaz. Bu yüzden Proletarya Partisi saflarında Ermenilerin faaliyet sürdürmelerini her zaman bir saldırı aracı olarak kullanmışlardır. Gerçek

olan bir şey vardır ki o da Proletarya Partisi’nin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yegane kurtuluş yolunu işaret ettiği. İşte Armenak da bu gerçeği görerek Proletarya Partisi saflarında örgütlenmiştir. Armenak ismini babasının bir arkadaşı koymuştur. İlginçtir; ismini aldığı kişi gözü pek bir fedaiymiş. (Fedai, Ermeni grupların oluşturduğu direnişçi Partizan gruplarının adı) Ablasının deyimiyle “Adını onurla taşıdı ve o da iyi bir devrimci oldu.”

Ermeni Soykırımı sonrası bölgede sağ kalan ancak varlığını “gizlemek”

yer etmiş bir kişiliktir. Öyle ki köylüler şehit düştükten sonra yattığı yatağa kimseyi yatırmayacak kadar çok sevmişlerdir Armenak’ı. Öyle ki yaşlı bir köylü “Ero sen öleceğine, benim oğlum öleydi” diyecek kadar, evlatlarından çok sevmiştir Armenak’ı. Kuşkusuz bu sevgide Armenak’ın kitlelerle kurduğu diyalogun etkisi tartışılmazdır.

Armenak kitlelerle bağının yanında Partinin militan kişiliğine de verilecek en önemli örneklerden bir tanesidir. Yaşamını Partiye adanmış, Partiyle atan bir yüreğin altından kalkama-

sonrası eylemin büyük yankı uyan-dırmasından kaynaklı Parti onu Türkiye Kürdistanı’nda görevlendirir. 13 Mayıs 1980’de Kaypakkaya’nın ölüm yıldönümünde parti kararı gereği bir polis komiserinin cezalandırılması eylemi sırasında Elazığ Karakoçan’da girdiği çatışmada silah elde toprağa düşmüştür. Devlet ona olan kinini cenazesinde dahi göstermiştir. Cenazesini kimsesizler mezarlığına gömen devlet, daha sonra köylüler ve Proletarya Partisi militanları tarafından kaçırılarak Nazimiye’nin Xarix (Yukarı Doluca) köyüne gömülen Armenak’tan intikam almak için kemiklerini çıkarttırıp Gole Xızır’a (Peri Çayı) atmıştır.

Armenak’a, aslında Armenak’ın düşüncelerine, inandığı davaya saldırılar aradan 40 yıl geçmesine rağmen sürmektedir. Armenak anısına Mayıs Kolektif tarafından yapılmış gerçekleştirilen “Alnında Kılıç Yarası/Armenak” belgeselinin gösterimlerinin yasaklanması bunun göstergesi olarak sürmektedir.

Katletmekle kalmayıp cenazesine işkence yapan devlet Ermeni ulusuna mensup bir komünist olan Armenak Bakır’ın belgeselinin yayınlanmasından da korku duymaktadır. Çünkü onun yaşamında ulusuna yapılan soykırıma, emekçi halkın maruz kaldığı baskıya, sömürüye ve zulme karşı başkaldırı ve cesaret vardır. Onun yaşamında bu coğrafyada hakları gasp edilen, dili, kimliği, kültürü yok sayılan ulusların ve çeşitli milliyetlerin gerçek özgürlük mücadelesine adanmışlık vardır. Egemenler, tüm bunlardan kaynaklıdır ki Armenak’ın yaşamının halka taşınmasından korkmaktadırlar. Onun yaşamını ve mücadelesini katletmekle, cenazesini kaçırmakla bitirmeye çalışanlar bu amaçlarını nasıl başaramadıysa yaşamının anlatıldığı belgeseli yasaklamakla da onun halka ulaştırılmasını engelleyemeyeceklerdir. Armenak, halkın yüreğinde boy veren kızıl direniştir, onu bu topraklardan söküp atmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

Bir Partizan Okuru

zorunda kalan pek çok Ermeni aile, onunla başlayan bir uyanış içerisinde bulur kendini. O her şeyden önce partisinin çıkarlarını düşünen bir militan, bir görev insanıdır. O Proletarya Partisi’nin bir üyesi ve kadrosudur. O, kimi zaman Tariş İplik Fabrikası’nın direnişinin örgütlenmesinde, kimi zaman askeri bir eylemdir. Onun yaşamını en yalın haliyle ifade etmek gerekirse yiğit bir komünist, kararlı, sevilen ve unutulmayan bir kişilik diyebiliriz. Faaliyet yürüttüğü bölgenin Ali Ağa’sı olan Armenak, insanların gönlünde

yacağı bir zorluk yoktur. Bir eylem için gittiği İzmir’de tutsak düşen Armenak, Partinin böylesi değerli bir komünisti zindanlarda bırakmama kararından sonra dış ağrısı bahanesiyle gittiği hastaneden yoldaşlarının yardımıyla firar etmiştir.

Armenak, devlete askeri eylemlerle vurduğu darbenin yanı sıra kendini en güçlü hissettiği hapisanelerinden de firar ederek onları düşürdüğü küçük durum nedeniyle daha özel bir nefretini ve kinini kazanmıştır. Firar

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

HASANPAŞA KATLIAMI

1980 sonrasında Tuzla Katliamı'yla başlayan yargısız infazlar dizisinde önemli bir halka da Hasanpaşa Katliamı'dır. 19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da Proletarya Partisi üyesi İsmail Oral ve taraftar Hatice Dilek Aslan yapılan yargısız infazla katledilmişlerdir.

İsmail Oral: 1961 İzmit doğumludur. Bir süre hapishanede kaldıktan sonra çıktığında mücadeleye atıldı. Marmara Üniversitesi'nde kısa sürede gençliğin önderi oldu. TMLGB'yi kısa sürede geliştirip güçlendirenler arasında yer aldı. Tekrar yaşadığı tutsaklık deneyiminden sonra aynı hızla çalışmalarına devam etti.

Hatice Dilek: 1958 Elazığ Baraj köyü doğumludur. Çocukluğu İstanbul Gülsuyu Mahallesi'nde geçti. Şehit düşmeden önce bir klinikte laborant olarak çalışıyordu.

Erdoğan Yalçingil: İstanbul Teknik Üniversitesi Temel Bilimler Yüksek Okulu 2. sınıf öğrencisi Erdoğan Yalçingil, 19 Mayıs 1976'da sivil faşistlerin sınıfı basarak açtıkları yayılım ateşi sonucu şehit düştü.

PALU ŞEHİTLERİ

Elazığ Palu kırsalında faaliyet sürdüren Halk Ordusu birliği 20 Mayıs 1987 tarihinde bir ihbar sonucunda devlet güçleri tarafından kuşatılır. Uzun süren çatışmaların ardından Proletarya Partisi Genel Sekreteri Kazım Çelik ile birlikte Hıdır Aykır, Müslüm Emre, Cihan Taş ve Ali Kayadoğan şehit düşer.

Hıdır Aykır: 1953 Dersim Ovacık Kozluca doğumludur. İstanbul,

Dersim, Bingöl, Sivas illerinde faaliyet yürüttü. Kamulaştırmalar, tutsaklıklar ve direnişle geçen ömrü onurluca yazılmış bir sayfadır insanlık tarihinde.

Müslüm Emre: Dersim Merkez'e bağlı Venk köyünde 1952 yılında doğdu. Saflara 1980 öncesi katılmıştır.

Cihan Taş: 1959'da Dersim Hozat'a bağlı Xosan (Uzundal) köyünde doğdu. Pek çok cezalandırmada aktif rol almıştır.

Ali Kayadoğan: 1962 yılında Dersim Mazgirt'in İlan Balkan köyünde doğdu. 1980 öncesi mücadeleye katıldı

Kazım Çelik: 1974 yılından sonra yükselen devrimci dalga ile birlikte sınıf mücadelesine daha yakınlaşmış ve içinde aktif olarak yer almıştır. Onun öne çıkan özelliği istikrarlı bir çizgi izlemesi ve partisine olan bağlılığının bir an bile zafiyete uğramamasıdır. O devrimciliği bir yaşam tarzı olarak kabul etmiştir. 1980 AFC'si sırası ve sonrasında birçok kişi "kurtuluşu" yurtdışında ararken, O baş koyduğu kavga uğrunda dağ başlarında silah kuşananlardan olmuştur.

Kazım Çelik, TKP/ML 2. Konferansı döneminde Alt Konferans sonrasında sahte bir kimlikle yakalandı ancak gözaltındaki tavrı bir komünistin takınması gereken tavidir. Gerçek kimliğini gizlediği gibi Parti ile ilgili en ufak bir sır vermedi düşmana. Yapılan işkencelerden bir şey alamayacağını anlayan düşman onu serbest bırakmak zorunda kalmıştır.

1983'deki kayıplardan sonra Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenir. 1980AFC'sisonrasienzorlukoşullarda kadroların yurtdışında ya da şehirde

korunabileceğini düşünenlere karşın O, gerilla faaliyetini asla terk etmedi. Bu süreçte örgütün yeniden toparlanması, güçlerini yeniden düzenlemesi için elinden geleni yapıyordu. Bu amaçla bulunduğu gerilla birliğinden başka alandaki faaliyet ve gerilla birliğini denetlemeye gittiği sırada ihbar sonucu gerilla birliği düşman tarafından kuşatılmıştı. Uzun süren çatışma sonrasında ölümsüzleşirken, bir komünist gibi yaşayıp öyle ölmenin onuruyla gidenlerden oldu.

HAINLIĞE KARŞI DİRENİŞ!

28 Mayıs 1991'de Elazığ Palu'da TC güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Refik Yaşar (Komiser Memo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem), Kumriye Cihan (Dilan) isimli gerillalar şehit düştü. Gerilla birliği günler süren yürüyüşün ardından Palu kalesinin karşısında bir derenin içinde konaklamak zorunda kalırlar. Bu sırada bir köylü gerillaları fark etmiş onlara doğru yaklaşmaktadır. Köylü ile bir müddet konuştuktan sonra verilen yanlış kararın ardından gerilla komutanı köylünün gitmesine izin verir. (Komutan bu çatışmada devlete teslim olarak hainleşen Bozo'dur.) Verilen bu yanlış karardan sonra yerlerini değiştirmeye karar verirler. Ancak arazinin kötü olmasından dolayı fazla ilerleyemeden düşman pususu ile karşılaşılır. düşmanın "teslim ol" çağrıları Dr. Kenan'ın "bizler TIKKO gerillasıyız, gücünüz yetiyorsa siz gelin teslim alın" sözleriyle yanıtlanır.

Yusuf Ekinci: Dersim Ovacık Zariç (Yeşilyazı) köyü doğumludur. Küçük yaşta ailesi ile birlikte Bursa'ya yerleşir. Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde okurken TMLGB'nin aktif bir militanı, sonrasında gerilla olarak saflarda yerini alır.

Refik Yaşar: Elazığ Maden doğumludur. Ankara'da üniversitede TMLGB faaliyeti yürütmüştür. Gerillaya yeni çıktığında yaşanan

çatışmada vurulan yoldaşının silahını alarak gerilla birliğinin kuşatmayı yarmasında önemli rol oynamıştır.

Yaşar Sağdıç: 1971 Erzincan Çayırılı Yeşilbük doğumludur. Sessizliği örgütlendikten sonra olgunluğa dönüşmüş ve çok konuşmanın değil, iş yapmanın esas olduğunu pratiğiyle kanıtlamıştır.

Kumriye Cihan: 1974 Dersim Hozat Bargini doğumludur. Gerilla faaliyetinde özellikle köylerdeki kadınlarla rahatça diyalog kurarak onlara kadınların kurtuluşunun gerçek yolunu göstermiştir.

Cihan Çelebi: 1950 Erzincan Tercan Tecer köyü doğumludur. 1980'in 27 Mayıs'ında MHP'li faşistlerin halka baskı yaptığı bir kahvehanede, silahıyla faşistlerin üstüne yürür. Çıkan çatışmada şehit düşer.

Medet Özbadem: Urfa Sivereklidir. Tutuklu bulunduğu Diyarbakır 5 No'lu zindanlarında yakalandığı tüberküloz hastalığı bilinçli olarak tedavi edilmeyerek ölüme terk edildi. 20 Mayıs 1983'te Diyarbakır zindanında ölümsüzleşti.

Ali Ekber Atmaca: 1963, Sivas Kangal doğumludur. Kürt milliyetine mensuptur. Genç yaşta olmasına karşın, yaşından beklenmeyen bir olgunluk, fedakarlık, inanç ve zekayla kendini hızla geliştirir. 1992 yılında bir görev için gittiği Şavşat'ta düşmanın eline geçer. 23 Mayıs'ta işkencede katledilirken, ardında direnmeyi miras bırakır.

12 Eylül'le birlikte zulmün daha da katmerlendiği Diyarbakır Zindanı'nda 4 PKK tutsağı, **Ferhat Kutay, Necmi Öner, Mahmut Zengin ve Eşref Anyık**, 1982 yılında 17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gece uygulanan zulme yanıt olarak bedenlerini tutuşturdular. Ateşler içinde ölümsüzleştikleri sırada "su döken haindir" diyen dörtler, Diyarbakır Zindanı'nın direniş geleneğinin kendi cephelerinden sürdürücüsü olarak tarihteki yerlerini aldılar.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umum Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/ist İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

O'NU ANMAK

SAVAŞMAKTIR!

İbrahim Kaypakkaya

